



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θόος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΡΜΟΗ
προσληρωτία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προσληρωσόντα.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Εἶτα κατὰ τὴν ἀφίξιν ἡ μαρκησία ἔπρεπε νὰ εὖρη ἔτοιμον ἓνα ζωμόν καὶ μίαν πτέρυγα ὀρνιθίου κατὰ τὰς πασχάλινὰς ἡμέρας ἢ ἐν ποτήριον γάλακτος μετὰ παξιμαδίων κατὰ τὰς νηστησίμους, πρὸ πάντων δὲ ἐν κηρίον ἀνημμένον, διὰ νὰ σφραγίσῃ ἐπιστολάς, διότι τὸν βίον τῆς διήρχετο ἡ μαρκησία σφραγιζούσα τοιαύτας, ὅταν δὲν ἀνεγίνωσκε τὰς τῶν ἄλλων.

Οὐδέποτε ἡ δεσποινὶς Βαλβιὲν ἐξετέλει, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, παρήγγελε νὰ ἐκτελῶσιν τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην χωρὶς νὰ στενάξῃ, νὰ γογγύσῃ, νὰ παραπονεθῇ ὅτι ἔπασχεν ἐξ ἀλγηδόνων τῶν νεφρῶν καὶ νὰ νοσηλευθῇ καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων. Αὐτὴ ἔπινε τὸν πρῶτον ζωμόν ἢ τὸ πρῶτον σιρόπιον, τὸ ὁποῖον ἐρρόφα βραδέως καθημένη ἐπὶ τῆς ἔδρας, ὅπου ἔμελλε νὰ καθήσῃ ἡ κυρία τῆς, στηριζούσα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπου ἔμελλε νὰ στηρίξῃ ἡ κυρία τῆς τοὺς ἰδικούς τῆς.

Καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἣτις κατέλαβεν αὐτὴν πολλάκις εἰς τὴν θέσιν τῆς, πρὸς μέγα σκάνδαλον τινῶν ἐκ τῶν ἀφωσιμῶν, ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ μειδιώσα ὅτι ἡ ἀγαθὴ Νανὼν ἐδοκίμαζεν ἀντ' αὐτῆς τὸ νέον κατάλυμα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀφοῦ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας παρουσίασε πρὸς τὴν δεσποινίδα Βαλβιὲν τὰ σεβάσματα του, ἀφοῦ αὐτὴ ἀπήντησε ψόγους τινὰς ἢ ἐπαίνους, ἀφοῦ ἐφιλονείκησεν ὀλίγον μετὰ τοῦ Μανσῶ, διότι δὲν εἶχε φροντίσει νὰ παρασκευασθῇ ὁ ζωμός τῆς, καὶ τοῦ ὁποίου

ἡ ψυχρὰ ὑπομονή, σκληροτέρα τῆς δυστροπίας παρώργιζε τὴν γηραιὰν δεσποινίδα, ἢ *glaieada* Βαλβιὲν διέταξε νὰ εὐτρεπισθῇ ὁ θάλαμος τῆς κυρίας τῆς καὶ ἐπεσκέφθη τὸν διάδρομον, ὅστις κατὰ τὸ ἔθος, ἦγεν ἐκ τοῦ θαλάμου ἐκείνου εἰς τὰ δωμάτια τοῦ βασιλέως.

Πλὴν φεῦ! ἐν Βαλενσιένῃ, οἱ καταλυματῖαι δὲν κατῴρθωσαν νὰ θέσωσι τὰ δύο οἰκήματα εἰς τὸν αὐτὸν ὄροφον. Κλίμαξ σκοτεινὴ καὶ στενὴ τοὺς ἐχώριζε. Τὸ τοιοῦτον ἦν ἀπελπιστικὸν πλὴν καὶ ἀνεπανόρθωτον. Ἡ δεσποινὶς Βαλβιὲν, ἣτις προσέκοψεν εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας, ἤρξατο διαμαρτυρομένη καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς καταλυματῖαις, ἐπέτιθετο κατὰ τοῦ Μανσῶ, ἐπαναλαμβάνουσα:

— Οὐδέποτε ὁ βασιλεὺς θὰ κατορθώσῃ νὰ κατέλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ οἰκημά.

— Ὁὰ τοῦ φέξετε, δεσποινίς, ἀπήντησε ψυχρῶς οὗτος, θέτων τὰ χρειώδη πρὸς γεῦμα ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης.

— Νὰ τοῦ φέξω!... ἡμέρα μεσημέρι! τί γελοῖον, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Βαλβιὲν.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ σκεφθῇ, ὅτι εὐρικόμοθα ἐν ἐπαρχίᾳ, δεσποινίς.

Ἡ Νανὼν ὕψωσε τοὺς ὤμους αὐτῆς.

— Ὡ! ἄλλως τε, ἐγόγγυσεν αὐτὴ, τί εἶπα ἡμέρα μεσημέρι! Ὅθ' εἶνε σκοτάδι πυκνὸ ὅταν τελειώσῃς τὴν ὑπηρεσίαν σου, ἂν ἐξακολουθῆς νὰ προετοιμάζῃς μετ' αὐτὴν τὴν βραδύτητα.

— Εἶνε περιττὸν νὰ τὰ ἔχω πρότερον ἔτοιμα, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ Μανσῶ εὐγενῶς· ψυχρὸς ζωμός μόνον διὰ τοὺς κροτολογημένους εἶνε καλός.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ καθαρῖζῃ τὸ ἐκ πορσελάνης δοχεῖον μετὰ τῆς μεγαλειότηρας προσοχῆς.

Ἡ δεσποινὶς Βαλβιὲν ἐξηκολούθει νὰ παραφέρηται μανιωδῶς.

— Ἡξέυρεις, εἶπεν, ὅτι μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἔρχονται...

— Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ κυρία, δέχονται τῶρα τὰς προσήσεις τῶν κατοίκων, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ὁ Μανσῶ. Ἐνεκα τούτου θὰ δαπανήσωσι τοὐλάχιστον ἡμί-

σειαν ὥραν· οἱ κάτοικοι τῆς Βαλενσιέννης εἶνε εὐγλωττοί.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ἔθεσε πλησίον τῆς παροψίδος τὰ ἐξ ἐπιχρύσου ἀργύρου ἐπιτραπέζια σκεύη, τὰ ὁποῖα ἐξήγαγεν ἐκ περικόμφου πολυτελοῦς κιβωτιδίου ἐνδεδυμένου ἔσωθεν δι' ὀλοσηρικού.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἀπὸ τοῦ γάμου τῆς, ἔφερε τοιοῦτον κιβώτιον, ὡς αἱ βασιλισσαι.

Ἡ δεσποινὶς Βαλβιὲν, μὴδὲν ἔχουσα πλέον νὰ εἴπῃ, ἤρξατο νὰ μεμψιμοιρῇ.

— Τί εὐτυχία! ἀνέκραξεν, ἡμίσεια ὥρα διὰ προσαγορεύσεις!... καὶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ πείνα καὶ κανεὶς ἐδῶ δὲν με συλλογίζεται!...

— Διατί δὲν τὸ εἶπατε, δεσποινίς; ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Μανσῶ, θὰ ἐπρόθυμοποιούμην νὰ σᾶς ὑπηρετήσω. Ἄτυχῶς δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ μαντεύσω. Θέλετε νὰ δειπνήσετε ἢ νὰ πάρτε μόνον κἄτι τι.

— Τί θὰ φάγῃ ἡ κυρία;

— Μίαν σοῦπαν ἀπὸ ῥύζι καὶ συκοφάγους.

— Λοιπὸν ἐγὼ, κύριε Μανσῶ, θὰ φάγω ἀπὸ τὰ ἴδια, ἂν ἀγαπᾶτε.

— Δεσποινίς, μόνον διὰ τὴν κυρίαν ὑπάρχουν συκοφάγοι, ἀπήντησεν ὁ Μανσῶ· ἡ κυρία τρώγει τόσον ὀλίγον! θὰ σᾶς εὐρωμεν ὅμως σπουργίτια.

Ὁ Μανσῶ, ἀφοῦ ἔστρωσε τὴν τράπεζαν, ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅπότεν ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐφάνη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ οἰκημάτος τῆς.

Περιεστοιχίζετο ὑπὸ αὐλικῶν, ἐπισκόπων καὶ στρατηγῶν· εἶγε τὰς χεῖρας πλήρεις ἀναφορῶν καὶ ἐμειδία πρὸς δύο ἢ τρεῖς ἡγουμένους τῶν κυριωτέρων μοναστηρίων τῆς πόλεως, αἵτινες ἦλθον νὰ χαιρετίσωσιν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὴν γενικὴν ἡγουμένην πασῶν τῶν μονῶν τῆς Γαλλίας.

Ἀφοῦ δὲ ἀπαντες οὗτοι παρήλασαν τρόπον τινὰ πρὸ αὐτῆς, τοὺς ἀπεχαιρέτισε, κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, ὀρίσασα προηγούμενας εἰς τινὰς αὐτῶν ἀκροάσεις τινὰς. Τότε ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνθη, καὶ ἡ μαρκησία ἀπῆλθε μόνη εἰς τὸ οἰκημά τῆς, ἐνθα ἡ Νανὼν καὶ ὁ

Μανσώ τὴν ἀνέμενον, ὁ εἰς ἐν τῷ πρώτῳ θαλάμῳ καὶ ἡ ἑτέρα ἐν τῷ δευτέρῳ.

Διερχομένη τὸν πρῶτον, ὅστις ἦτο μέγας ἀντιθάλαμος πολυτελῶς κεκοσμημένος διὰ παλαιῶν παραπετασμάτων τῆς Βρύγης, ἡ μαρκησία ἠρώτησε πόθεν τὸ οἰκημῆμα τῆς συνεκοινωνεῖ μετὰ τοῦ βασιλέως.

Ὁ Μανσώ ἔδειξε τὴν κλίμακα περὶ τῆς ὠμιλήσαμεν, ἡ δὲ μαρκησία ρίψασα ἀδιάφορον ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιόν τῆς, ἐκεῖ ὅπου ὁ Μανσώ εἶχε στρώσει τὴν τράπεζαν.

— Νανών, εἶπεν ἡ μαρκησία, οὐδένα θὰ δεχθῶ πρὶν νὰ παρέλθωσι δύο ὧραι, φρόντισε νὰ μὴ μὲ ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Κανεὶς, ἀκούεις καλῶς!

Ἡ Νανών ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν, ὅπως γευματίσῃ καὶ μάθῃ τὰ νέα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε τρία βήματα ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τούτῳ καὶ φοβερὸς θόρυβος ἠκούσθη ἐπὶ τῆς κλίμακος· βαρὺ τι σῶμα ἐκυλίσθη ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα, ὤθησε τὴν θύραν τῆς κλίμακος καὶ ὄγκος τις ἐφάνη πρὸ αὐτῆς. Ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν εἶδεν ἀπέναντι ἐαυτῆς μικρὸν τινα ἀνθρώπον ροδόχρου καὶ ὠχρὸν σύναμα, ὅστις ἀνέκραξε μὲ τεταμέναις τὰς χεῖρας:

— Ἡ κυρία Μαιντενών, παρακαλῶ;

Ἦτο καὶ πάλιν ὁ φίλος μας Ἰασπίνος.

Ἡ Νανών ἔριξε τρεῖς φωνὴν τρόμου καὶ κατέφυγεν ὀπίσθεν παραπετάσματος, τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον εἰς βασιλικὸς κλητῆρ καὶ εἰς χωροφύλαξ, οἵτινες ἐκραύγασαν ἀσθμαίνοντες:

— Ποῦ εἶνε, ποῦ εἶνε;

— Ἰδοὺ αὐτός! ἀνέκραξεν ἡ Νανών δεικνύουσα τὸν εἰσορμήσαντα, ὅστις ἔτριβε τὰ γόνατά του.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινὶς Νανών, εἶπεν ὁ κλητῆρ, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς λείας του.

— Νανών! ἐπανελάβεν ὁ Ἰασπίνος. Καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τοῦ κλητῆρος καὶ ἔδραμεν ὅπως ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὴν γραίαν Νανών Βαλβιέν!

— Καὶ λοιπόν! Ἐπειτα; ἀπήντησεν αὐτῆ.

— Νανών τό... Νανών τό...

— Αἶ! λοιπόν, τελειώσας νὰ κυττάζῃς ἔτσι τὴν δεσποινίδα; ἀνέκραξεν ὁ κλητῆρ, βοηθούμενος ἤδη ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος. Μήπως δι' αὐτὸ εἰσῆλθες εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ βασιλέως;... Ἄς τὸν ἐρωτήσωμεν!...

— Πλὴν τῆ ἀληθεία, αὐτὴ εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος· τὴν ἀναγνωρίζω!... Καὶ σεῖς, Νανών, δὲν μὲ ἀνεγνωρίσατε ἀκόμη;

— Κύριε! εἶπεν ἡ γεροντοκόρη ταραχθεῖσα ὑπὸ ἀορίστου τινος ἀναμνήσεως.

— Τῷ 1660 ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Λωρραίνης.

— Κύριε!

— Μικρὸς τις παιδαγωγός, ὀλοστρόγγυλος, ρόδινος, ὅστις ἐξίτηι θεοῖν...

— Ἀλλά, κύριε...

— Ἐνῶ σεῖς ἐπηγαίνετε νὰ περιμένε-

τε τὴν κυρίαν σας ταξειδεύουσαν τότε.

— ὦ! κύριε...

— Ἦμην εἴκοσι καὶ τεσσαρῶν ἐτῶν, σεῖς δὲ εἴσθε...

— Ἀρκεῖ!

— Ἡ δεσποινὶς Νανών μὲ ἀναγνωρίζει! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας, ἀφήσατέ με.

— Εἶνε ἀληθές, δεσποινὶς; εἶπον οὗτοι ὀπωσὸν ἐκπεπληγμένοι...

Ἡ Νανών ἐδίσταζεν εἰσεῖτι.

— Εἶμαι ὁ κομπάρσος σας... ὁ Ἰασπίνος... ὁ μικρὸς Ἰασπίνος! προσέθηκεν ὁ ἀββᾶς διὰ φωνῆς, ἥτις ἔκαμε νὰ φριξῆ τὴν γεροντοκόρη.

— Ναί, καί, εἶπεν αὐτῆ πνιγομένη... Ἀποσύρθητε, κύριοι!

Οἱ δύο φύλακες, χαιρετίσαντες, ἀπεσύρθησαν.

— Ἄ! ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ὅστις ἀνέπνευσεν.

Ἡ Νανών, καταπλαγεῖσα, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν τῆς διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς, ὡς ἂν ἡ ὄροφῆ ἠπειλεῖ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Γρήγορα, εἶπεν ὁ ἀββᾶς, ὀδηγήσατέ με παρὰ τῆς κυρίᾳ Μαρκησίᾳ.

— Ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον!

— Οὐδὲν εἶνε ἀδύνατον.

— Ἡ κυρία ἀναμένει τὸν βασιλέα.

— Ὁ βασιλεὺς θ' ἀναμείνῃ.

— Ἀλλὰ τί νὰ εἶπω πρὸς τὴν κυρίαν;

— Ὅτι εἶμαι φίλος σας...

— Θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ ἀτιμάσετε;

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

— Νανών! ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐκ τοῦ ἄλλου δωματίου, τί εἶνε ὄλος αὐτός ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἀκούω;

Ἡ Νανών συνήνωσε τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐν ἀγωνίᾳ.

— Εἶναι ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ὀρμῶν πρὸς τὴν θύραν.

— Μὲ καταστρέφετε! ἀνέκραξεν ἡ Νανών, προσηλωμένη ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως τὸν κρατήσῃ, ἀλλ' οὗτος διεξέφυγε καὶ εἰσῆλθε.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, τί τρέχει; εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενών;

Ἡ Νανών ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

— Κυρία... ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἰασπίνος, προβαίνων ἐπιχαρίτως.

— Τί θέλει ὁ ἀνθρώπος αὐτός; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ἡ μαρκησία.

— Μίαν ἀκρόασιν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Τί διέταξα, Νανών; εἶπεν ἡ μαρκησία μετ' αὐστηρότητος.

Ὁ Ἰασπίνος ἐκεραύνωσε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν γεροντοκόρη, ἥτις ἔντρομος ἔδραμε πρὸς τὴν κυρίαν τῆς καὶ τῆ εἶπε:

— Ὁ ἀββᾶς Ἰασπίνος.

Εἶτα μετὰ τὸ τόλμημα τοῦτο, παρετήρησε τὸν ἀββᾶν καὶ τὸν καθικέτευσε διὰ τοῦ βλέμματός νὰ ἦναι ἐχέμυθος, ὅπερ οὗτος τῆ ὑπεσχέθη διὰ συμπαθοῦς μειδιάματος.

— Κατηραμένον ἀμάρτημα! ἐφέλλι-

σεν ἡ γεροντοκόρη μετ' ἀπελπισίας, κλείουσα τὴν θύραν.

— Εὐτυχές ἀμάρτημα! ἐφέλλισεν ὁ ἀββᾶς.

KZ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΕΝΩΝ

Ἄλλ' ὁ Ἰασπίνος, ὅστις τοσοῦτον ἐπεζήτησε τὴν μετὰ τῆς κυρίᾳ Μαιντενών συνδιάλεξιν ταύτην, οὐκ ὀλίγον ἠσθάνθη ἐαυτὸν στενοχωρούμενον ὅτε εὐρέθη ἀπέναντι αὐτῆς.

Διότι δὲν ἦτο αὐτῆ ἐκ τῶν γυναικῶν, ἃς προβλέπει τις εὐκόλως. Οἱ μεγάλοι αὐτῆς ἀπλανεῖς ὀφθαλμοί, εἰς οὓς δὲν ἠδύνατό τις νὰ βαθύνῃ, ἠκόντιζον τοιαύτην λάμψιν φλογεράν, ὥστε καὶ ἀετὸς θὰ ἠδύνατο νὰ καῆ ἐν αὐτῇ! Ὁ δ' Ἰασπίνος ἦτο μικρὰ καὶ ἀνίσχυρος χρυσαλλίς.

Ἄλλως τε καὶ δὲν ἤρκει νὰ προσβλέψῃ μόνον πρὸς τὴν ἔνδοξον ταύτην γυναῖκα, ἔπρεπε νὰ τολμήσῃ καὶ νὰ τῆ ὀμιλήσῃ. Ἦτο δὲ ἄρα γε καὶ τόσον εὐκόλον νὰ τῆ εἶπῃ ὁ Ἰασπίνος, ἐκεῖνο ὅπερ εἶχε νὰ εἶπῃ;

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν ἡ καρδιά του ἤδη ὑπερεξεχειλίζεν. Τοιαῦται θλίψεις ἐκόχλαζον ἐν αὐτῇ, ὥστε ἡ ἐκρηγνὺς ἦν προσεχῆς. Ἀλλ' ὅταν τις ὀμιλῆ πρὸς τοὺς μεγάλους, δέον τὴν πρώτην λέξιν νὰ ζυγίσῃ καλῶς. Αὐτὴν καὶ μόνην ἀκούουσιν οἱ μεγάλοι συνήθως.

— Λοιπόν, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία, συνελθούσα ὀλίγον ἐκ τῆς παραδόξου παρουσιάσεως, ἦν τῆ ἔκαμεν ἡ Νανών. Ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν σας εἰσήγαγε παρ' ἐμοί, δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ τινος σπουδαίου;

Ὁ Ἰασπίνος μόλις ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ νεύσῃ καταφατικῶς.

— Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐκκλησίας βεβαίως; ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Ἰασπίνος θὰ ἔδιδεν ἐκ τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτος, ὅπως εὖρῃ μίαν φράσιν· πλὴν τοσαύτῃ ἐπεκράτει σύγχυσις εἰς τὰς ἰδέας του, ὥστε ἦτο δύσκολον, ἔστω καὶ μίαν ἰδέα σαφῆς νὰ ἐξέληθαι τοῦ νοῦ του.

Ἡ μαρκησία ἀνυπομονοῦσα προσέθηκε ζωηρῶς:

— Σπεύσατε, κύριε, ἔχω διαθέσει τὸν καιρὸν μου.

Ὁ Ἰασπίνος ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐτόλμησε νὰ προσβλέψῃ. Τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε, δὲν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε, νέον καὶ χάριεν, ἦτο πρόσωπον αὐστηρὸν καὶ ψυχρὸν, πάντοτε ὠραῖον ἀναμφιλέκτως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἔλειπεν ἀκτίς ζωογονοῦντος μειδιάματος. ὦ! ἐὰν ἡ κυρία Μαιντενών ἐμειδιά, ὁ Ἰασπίνος θὰ ἐγονάτιζε καὶ θὰ ἔλεγε τὰ πάντα.

Ἄλλ' ἡ ἀκαμπτος καλλονὴ τῆς ἀρχαῖκῆς ταύτης μορφῆς ἐπέπνευσεν αὐτῷ φόβον, τὸν ἐπάγωσεν! Ἀπέναντι αὐτοῦ εἶχε βασίλισσαν καὶ τῆ ὀμιλήσεν, ὅπως ὀμιλῆ τις δι' ἀναφορᾶς.

— Κυρία, ἐφέλλισεν, ἦλθον ὅπως ζη-

τήσω παρά τῆς Ὑμετέρας. . . — θὰ ἔλεγε Μεγαλειότητος, ἀλλ' ἐφοβήθη μήπως χάλαση τὴν δουλειάν, — ἀγαθότητος, τὴν χάριν πτωχοῦ νέου καταδικασθέντος.

Ἡ μαρκησία συνωφρῶθη καὶ ἠγέρθη. Δὲν ἀνέμενε τοσοῦτον κοινὴν παράκλησιν. Ὁ παράδοξος τρόπος τῆς Νανῶν, τὸ μυστήριον καὶ τὸ βίαιον τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἰασπίνου τῆ ὑπέσχοτο ἕτερόν τι.

Προχωρήσασα δὲ δύο βήματα, ἀκαμπτος ὡς ἀγάλμα, ἀπήντησε λακωνικῶς :

— Ἐχω τὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἀναμιγνύωμαι εἰς τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης.

Διὰ τῆς χειρὸς τῆς συνεπλήρωσε τὴν φράσιν τῆς τῆς ὠραίας χειρὸς τῆς, ἥτις ἀπεχειρίετο τὸν Ἰασπίνον.

— Ὁ νέος οὗτος καλεῖται Λαβερνή ! ἀνέκραξεν ὁ ἀββάς, συνελθὼν χάριν εἰς τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν ἡ ὑπόθεσις του.

Ἡ μαρκησία ἔφριξεν. Ὁ Ἰασπίνος τὸ παρετήρησε καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν διὰ φωνῆς ἠσύχου ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς :

— Ποῖος Λαβερνή ; ἠρώτησεν.

— Ὁ Λαβερνή ὁ ἐξ Ἀργῶνης, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ταπεινῆ τῆ φωνῆ.

Ἡ συγκίνησις τῆς μαρκησίας δι' ἐνὸς βλέμματος μόνον ἐξεδηλώθη τὴν φορὰν ταύτην, πλὴν τὸ βλέμμα τοῦτο ἀνίχνευσε μέχρι τῶν μυχικαιτάτων αὐτῆς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰασπίνου. Ἐσίγησε πρὸς στιγμὴν, ἵνα συγκαλύψῃ καὶ κατασβύσῃ ὅλην τὴν ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτῆς ταραχὴν ὡς ἡ ἐπιφάνεια ἔμεινεν ἡρεμὸς καὶ γαληνιαία, ὡς ἡ τῶν κυμάτων, ἅτινα πρό τινος συνεκάλυψαν πλοῖον καταβρωθὲν ὑπὸ τῶν φλογῶν.

— Κύριε, ἐπανελάβε, μὲ ἠκούσατε, οὐδὲν δύναμαι.

Ὁ Ἰασπίνος ὅμως, ἀντὶ νὰ ἀποχωρήσῃ, ὡς αὐτὴ ἤλπιζε, πλησιάζας :

— Ἄλλὰ, κυρία, εἶπεν ἠπίως, δὲν ἐνθυμείσθε λοιπὸν τὴν κόμησαν Λαβερνή ;

Νευρικὴ ταραχὴ συνωφρῶσε τὸ μέτωπον τῆς κομήσεως.

— Κάλλιστα, εἶπεν αὐτὴ ἐν ἡρεμίᾳ.

— Μίαν φίλην σας... καὶ τί φίλην!... ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος συνενῶν τὰς χεῖρας καὶ παρατηρῶν τὸν οὐρανὸν μετ' ἀφάτου ἐκφράσεως στοργῆς καὶ λύπης.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ἥτις ἐφριξάσεν αὐτὴς χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ συγκρατηθῇ τεταραγμένη δὲ ἠρώτησε :

— Ἐρχεσθε ἐπ' ὀνόματί τῆς νὰ μοι ζητήσετε τὴν χάριν τοῦ νέου τούτου ; τίς εἶσθε ; πῶς εἰσῆλθατε ἐνταῦθα ;

— Εἶμαι ὁ παιδαγωγὸς τοῦ κόμητος Γεράρδου, κυρία.

— Διατί ἡ κυρία Λαβερνή δὲν ἦλθεν ἡ ἴδια ; Διατί τοῦλάχιστον δὲν ἔγραψεν ; Δὲν σας φαίνεται, ὅτι μὲ παραβλέπει κάπως... πρὸ πάντων, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ;

— Ἀπέθανε ! κυρία, ἀπήντησεν ὁ καλὸς ἀββάς, τὸν ὁποῖον ἡ λέξις αὐτὴ καὶ ἡ συγκίνησις ἐνέπλησαν δακρύων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μαρκησίας ἀπήστραψαν. Τοῦ Ἰασπίνου δὲν διέφυγεν ἡ ἐντύ-

πωσις, ἣν ἐπὶ τῆς κομήσεως παρήγαγεν ἡ ἀποκάλυψις αὐτῆ.

— Ἀπέθανεν ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία. Καὶ πότε ;

— Φεῦ ! κυρία, τὸν παρελθόντα Αὐγουστον.

— Καὶ πότε κατεδικάσθη ὁ νέος ;

— Χθές !

— Χθές !... Καὶ ἔρχεσθε πρὸς με σήμερον ;... Διατί πρὸς με κατὰ προτίμησιν, πρὸς με, ἥτις ἄλλην δύναμιν δὲν ἔχω ἢ τὰς παρακλήσεις ; ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἐξακολουθοῦσα διὰ τοῦ βλέμματός να ἐρευνᾷ τὴν ψυχὴν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ἰασπίνου.

— Ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, κυρία, ἀπήντησε χωρὶς νὰ ταραχθῆ, διότι πολλάκις ἤκουσα τὴν κυρίαν Λαβερνή νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς τρυφερᾶς φιλίας, ἥτις σας ἦνῶνε μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν νεότητά τῆς, διότι ἡ κατὰ τοῦ Λαβερνή ἀπόφασις πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ μετὰ δύο ὥρας, καὶ ὁ φιλεύσπλαγχνος Θεὸς σας ἔστειλε σήμερον τὴν πρῶταν εἰς Βαλενσιέννην.

Καθ' ὅσον ὠμίλει ὁ ἀββάς παρετήρει ἐξαλειφομένην τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μαρκησίας ἀνησυχίαν. Ἠσθάνετο, ὅτι αὐτὴ τὸν ἔβλεπε δι' εὐμενεστάτου βλέμματος. Ἡ μαρκησία ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἀρκούντως ἰσχυράν, ὅπως δυναθῆ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρωτήσεις τῆς.

— Ὡστε, εἶπεν αὐτὴ, ἡ ἀγαθὴ κόμησά ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον τοῦτον... χωρὶς νὰ με ἐνθυμηθῇ ;

— Θνήσκουσα, κυρία, σας ἐκληροδότησε νὰ ἐπαγρυπνῆτε ἐπὶ τοῦ κόμητος Γεράρδου : ἰδοὺ διατί σας καθικετεύω σήμερον νὰ τὸν σώσετε.

— Τί ἔπραξεν ;

— Ἀπήρεσεν εἰς τὸν κύριον Λουβοά.

— Ἄ ! αὐτὸ μόνον ;

— Ἀρκεῖ αὐτό, κυρία.

— Ὅχι ὅμως καὶ ὅπως δικαιολογήσῃ καταδικῆν εἰς θάνατον. Μήπως παρέβη τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, μήπως ἠπειθήσεν ; Ὁ μαρκησίας Λουβοά εἶνε αὐστηρὸς καὶ ἔχει δικαίον ὅλα ταῦτα θὰ τοῦ ὀμιλήσω... θὰ παρακαλέσω...

— Κυρία, θὰ σας ἐξηγήσω τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἀθωότητα τοῦ κόμητος Γεράρδου πλὴν ὁ καιρὸς ἐπείγει. Τὴν πρῶταν ταύτην τὸ πολεμικὸν Συμβούλιον ἀπεφάνθη. Ὁ κύριος Λουβοά, ὃν εἶδον, καὶ πρὸς ὃν ὠμίλησα ἦτο μανιώδης.

— Μανιώδης, διατί ;

— Ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν εἶδον ὅτι εἶχον...

— Ἐμπιστοσύνης εἰς τίνα ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία γενομένη καὶ πάλιν ἀνήσυχος.

— Εἰς ὑμᾶς, κυρία.

— Ὀμιλήσατε περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν κύριον Λουβοά !.. ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενῶν πλέον τεταραγμένη, ἀφ' ὅ,τι ἐφαίνετο μέχρι τοῦδε, ἠπειλήσατε τὸν κύριον Λουβοά διὰ τοῦ ὀνόματός μου... χάριν τῆς κυρίας Λαβερνή καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς ;...

— Ἀναμφιβόλως, κυρία, ἀπήντησε μετ' ἀπλόητος ὁ Ἰασπίνος, δὲν ἠδυνάμην ἄλλως νὰ πράξω. Ὁ κύριος Λουβοά

μοὶ ἠρνεῖτο τὴν χάριν τοῦ κόμητος, ἂν καὶ γνωρίζῃ τὴν φιλίαν, τὴν συνδέουσαν ὑμᾶς πρὸς τὴν οικογένειαν τῶν Λαβερνή, δι' ὃ καὶ ἠπειλήσα αὐτὸν διὰ δυνάμεως ἰσχυροτέρας τῆς ἰδικῆς του.

— Ἄλλὰ, διέκοψεν ἡ μαρκησία, μετὰ θυμοῦ καὶ φόβου ταῦτοχρόνως, εἴχετε πολὺ ἄδικον νὰ πράξετε, ὅ,τι ἐπράξατε. Ὅτι εὐρισκόμην εἰς φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῆς οικογενείας, περὶ ἧς πρόκειται, τοῦτο κατ' οὐδὲν ἐνδιαφέρει τὸν ὑπουργόν... Ἄλλως τε ἐγὼ δὲν ἔχω δύναμιν, οὐδενὸς εἶμαι ἀνωτέρω, οὐδέποτε ἀγωνίζομαι κατὰ τῶν ὑπουργῶν τοῦ βασιλέως, οἵτινες εἶνε οἱ διερμηνευταὶ ἢ οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν θελήσεών του. Ἐὰν ἐπράξατε τοῦτο, κύριε, σας ἀποκηρύττω.

Ὁ Ἰασπίνος ὠχρίασεν. Ἐφάνη λίαν ἀπρόσεκτος.

— Τί θὰ ἔλεγε ἄρα γε ! Θεέ μου, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ προδώσω ὅλον τὸ μυστικόν μου εἰς τὸν κύριον Λουβοά ! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Ἐνόμιζα, ὅτι ἠδυνάμην νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε τὸν κύριον Λαβερνή, ἐπέλλισεν ὁ ἀββάς.

— Καὶ διατί τοῦτο, κύριε ; ἀνέκραξε παραφερθεῖσα ἡ μαρκησία.

— Χάριν τῆς μνήμης τῆς μητρὸς του, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Δὲν ὑπάρχει φιλία δυναμένη νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ καθῆκον, κύριε ἀββά. Ἐὰν πάντα τὰ πρόσωπα, ἅτινα ὑπῆρξαν φιλικὰ πρὸς με, στηριζόμενα ἐπὶ τῆς φιλίας ταύτης προσέβαλον τὸν βασιλέα ἢ τοὺς νόμους, θὰ ἐβλέπομεν πολὺ παράδοξα πράγματα. ὦ ! ὅχι, κύριε, δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο ποτέ ἢ προστασία, δι' ἧς μὲ τιμᾷ ὁ βασιλεὺς μὲ καθιστᾷ λίαν προσεκτικὴν, ἀντὶ νὰ μὲ καθιστᾷ θρασεῖαν. Καθόσον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς μοὶ ἀπονέμει τὴν ἐμπιστοσύνην του, κατὰ τοσοῦτον προσπαθῶ νὰ φανῶ ἀνταξία αὐτῆς. Ὁ προσβάλλον τὸς νόμους εἶνε ἐχθρὸς μου, καὶ ἐγκαταλείπω ἕνα ἔνοχον, ἄνευ λύπης, ἄνευ τύφως τῆς συνειδήσεως, ἄνευ ἀναμνήσεως φιλίας, ἣν ἄλλως αὐτὸ τὸ ἐγκλημα τοῦ διακλύει. Θὰ εἶπω ἐγὼ αὐτὴ εἰς τὸν κύριον Λουβοά, ἐξακολούθησεν αὐτὴ τρέμουσα ἐκ μυστικοῦ τρόμου, θὰ τῷ εἶπω τὰς ἀρχάς μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ὡστε, κύριε ἀββά, μὴ βασιζέσθε πλέον ἐπ' ἐμοῦ. Θὰ ἐνήργουν ἴσως ἀποτελεσματικῶς, ὅπως σώσω τὸν υἱὸν ἀρχίας μου φίλης ἄλλ' ἐπειδὴ μὲ ἐξεθέσατε καὶ ἐξεθέσατε τὸν ἑαυτὸν σας, οὐδὲ λόγος ἄς μὴ γίνῃ πλέον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μεταξύ μας. Ἄ ! κύριε, ἡ καρδία μου αἰμάσσει ἄλλ' ἐκπλήσσομαι, πῶς ἀνὴρ τῆς ἡλικίας σας καὶ τοῦ χαρακτήρος σας διέπραξε τοιοῦτον σφάλμα ὅι κληρικοί, κύριε, ὀφείλουσι νὰ ὦσιν ὑπομονητικοὶ καὶ ταπεινοί. Χαίρετε, κύριε.

Ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ ἀφῆσε τὴν θύελλαν νὰ διέλθῃ ἀνωθεν τῶν κεκυρτωμένων ὤμων του, προσεπάθησε νὰ ἴδῃ ἂν ἔμεινεν ἀκόμη εἰς τὸν οὐρανὸν ὀλίγη αἰθρία.

— Ἐχει δικαίον, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἄς ὑπομένω εἰσέτι ὀλίγον καὶ ἄς φανῶ τα-

πεινός. Είμαι ὁ ἰσχυρότερος καὶ διὰ μιᾶς λέξεως θὰ τὴν κατασυνέτριβον ἄς εἴμεθα ὑπομονητικοὶ καὶ ταπεινοὶ ἄς ὑποκριθῶμεν, ὅτι τὴν περιποιούμεθα!

— Ἐπὶ τέλους, κυρία, ἐπανάλαβεν ὁ ἄββας διὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς, δὲν θὰ καταστρέψετε, ἔνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ ἀτυχοῦς Ἰασπίνου, ἀνδρα γενναίου καὶ ἀθῶου, φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ Λαβερνή.

— Καὶ ἂν ἦτο ὁ Ὠβινιέ, καὶ ἂν ἦτο ὁ ἀδελφός μου, κύριε, δὲν θὰ τὸν κατέστρεφον ὄχι, ἀλλὰ θὰ τὸν ἄφρινον εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, προερχομένους ἐξ ἀκάμπτου θελήσεως καὶ ἦτις τῷ ἀφῆρει πᾶσαν ἐλπίδα, ὁ ἄββας ἔρριψεν ἐπὶ τῆς μαρκησίας βλέμμα στερρόν καὶ ἀπειλητικόν, λάμψιν κατὰ λάμψεως, ἰσχυρὸν κτύπημα ξίφους κατὰ ξίφους, ἐν συμπλοκῇ.

— Τὸ ἠθέλησεν, ἐπιθύρισε, τώρα εἶνε ἡ σειρά τῆς νὰ τρέμη καὶ νὰ ζητῇ χάριν!

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, διὰ φωνῆς τρεμούσης ἀλλ' ἄτρομος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἴσως θὰ ἠδύνασθε νὰ ἀκούσετε τὴν ἀφοσιώσιν σας πρὸς τὴν δικαιοσύνην καὶ νὰ παραβλέψετε τὴν χριστιανικὴν εὐσπλαγγίαν, ἂν ἐπρόκειτο περὶ συνήθους περιστάσεως, ἀλλ' ἐνταῦθα, κυρία, εὐρίσκεσθε ἀπέναντι ἐξαιρέσεως.

Ἡ μαρκησία ἀνύψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν, ἐκπλαγεῖσα διὰ τὸ θράσος τοῦτο καὶ τὴν ἀνάστασιν ταύτην τοῦ πνεύματος τοῦ ἄββας, τὸ ὅποιον εἶδε τόσο χαμηλὰ κύπτον.

— Δὲν πρόκειται, τὸ ἐπαναλαμβάνω, κυρία, περὶ υἱοῦ καλῆς οἰκογενείας, ὅστις ἐγένετο ἔνοχος καὶ τὸν ὅποιον καταλείπετε εἰς τοὺς νόμους. Δὲν πρόκειται περὶ φίλης, ἦτις σὰς καταλείπει τὸν υἱὸν τῆς καὶ ἡς ποδοπατῆτε τὴν μνήμην καὶ τὴν τελευταίαν θέλησιν. Ὁ κύριος Λαβερνή δὲν εἶνε μόνον τέκνον εὐγενεῶς οἰκογενείας ἢ τέκνον φίλης...

— Καὶ τί εἶνε λοιπόν; . . . ἐπιθύρισε ἡ κυρία Μαιντενών, ἦτις ἠσθάνθη αἴφνης τὴν καρδίαν τῆς δακνομένην ὑπὸ κρυφίου ὄφους.

Ὁ Ἰασπίνος εἰσῆλθε πρὸς στιγμὴν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅπως ἀναπνεύση καὶ σπογγίσῃ τὸ πρόσωπόν του, ἀλλὰ πράγματι, ὅπως καταστείλῃ τὸν θυμὸν του καὶ ταξιθετήσῃ τοὺς λόγους του, ἔνεκεν τῆς παραφορᾶς, ἦτις τὸν εἶχε καταλάβει.

— Ἀπαντήσατε, κύριε, ἀπαντήσατε λοιπόν! εἶπεν ἡ μαρκησία προχωροῦσα καὶ σχεδὸν τρέμουσα.

— Οὐδόλως ἀγνοεῖτε, κυρία, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ ἄββας, ὅτι ἡ κόμησσα δὲ Λαβερνή εἶχε δύο υἱούς, δύο διδύμους· δὲν τὸ ἀγνοεῖτε βεβαίως, ὑμεῖς, ἦτις ὑπῆρξατε φίλη αὐτῆς.

Ἡ μαρκησία ὠχρίασεν, ὠρθώθη ἢ μάλλον ὑπεχώρησε καὶ διὰ πεπνυγμένης φωνῆς:

— Τὸ ἠξεύρω, ἐπιθύρισε, καὶ ὁ εἰς τῶν δύο ἀπεβίωσε, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναι, κυρία, ὁ εἰς τῶν δύο ἀπέθα-

νεν. Ἄλλ' ὑπάρχει ἕτερόν τι, ὅπερ βεβαίως, ἀγνοεῖτε, διότι ἄλλως θὰ εὕρισκον ἀγαθώτερον, πλέον φιλεύσπλαγγον, ὑμᾶς, ἦτις βασιλεύετε ἐπὶ τοῦ κόσμου διὰ τοῦ κάλλους ὑμῶν καὶ τῆς μεγαλοφυΐας!

Ἡ μαρκησία ἠσθάνθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς παρεπλανῶντο, ὅτε ὁ Ἰασπίνος τὴν κατεκυρίευσεν διὰ τῆς δυνάμεως τῶν φλογερῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη διὰ σπασμοδικῆς κινήσεως.

— Ἀκούσατε, τῇ εἶπεν ὁ ἄββας, ἀκούσατε μίαν λυπηρὰν ἱστορίαν, καταβιάσατε τὸ βλέμμα σας ἀπὸ τὰ ὕψη, ἐφ' ὧν πλανᾶσθε, ἐπὶ τῆς δυστυχίας, ἦτις εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν ταύτην, μάθετε τί πάσχουσιν ἐδῶ κάτω αἱ μητέρες, αἵτινες δὲν εἶνε βασιλίσσαι, αἵτινες δὲν εἶνε μητέρες!

Ἡ μαρκησία δὲν ἠδυνήθη πλέον ν' ἀνθῆξῃ, καὶ καταπλαγεῖσα ἀνέκραξεν:

— Πλὴν, τί θὰ μοι εἶπητε, κύριε;

Ὁ ἄββας ἐφοβήθη μὴ προδώσῃ τὴν σκέψιν καὶ τὸν θρίαμβόν του.

— Κᾶτι τι, τὸ ὅποιον δὲν σὰς ἀποβλέπει, ἀναμφιβόλως, κυρία, ἀλλὰ τὸ ὅποιον θ' ἀκούσετε μετ' ἐνδιαφέροντος, διότι εἶνε μυστικόν, ὅπερ ἡ κυρία δὲ Λαβερνή, ἢ τόσον ἀφοσιωμένη εἰς ὑμᾶς φίλη, μοι τὸ ἐνεπιστεύθη παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου τῆς.

— Μυστικὸν ἀφορῶν τίνα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μαιντενών, ὡχρὰ καὶ πυρετωδῶς ἀνήσυχος.

— Τὴν γέννησιν τῶν δύο τούτων διδύμων, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Ἰασπίνος.

Ἡ μαρκησία ἔπεσεν ἐντρομος καὶ καταβεβλημένη ἐπὶ τῆς ἔδρας! Ὁ Ἰασπίνος, ὃν δὲν διέφυγεν ἡ ἐντύπωσις, ἦν παρήγαγε τὸ εὐσεβὲς αὐτοῦ ψεῦδος, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ· εἶτα, κλίνων ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν, ἵνα συνέλθῃ καὶ μὴ προσφέρῃ λέξιν τινὰ παρακεκινδυνευμένην.

— Ἐγνωρίσατε, εἶπε, κυρία, τὴν φιλόστοργον ἀγάπην, ἦτις ἦν τὸν κύριον Λαβερνή μετὰ τῆς συζύγου του. Εἶχον ἀποσυρθῆ τοῦ κόσμου. Ὁ ἔρωσ τῶν δύο τούτων εὐγενῶν πλασμάτων ἐνεπνεύσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἠυλογήθη παρ' αὐτοῦ. Ἀμφότεροι τὸν διετήρησαν μετ' εὐλαβείας. Ἐνυμφεύθησαν τῷ 1660, πρὸ τῆς εἰρήνης τῶς Πυρηναίων καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ ἐν Λαβερνῇ κτῆμά των. Ὁ κόμης προσεκλήθη παρὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐγίνωσκε τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν του καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη σπουδαίαν ἐν Προβηγκίᾳ ἀποστολήν. Ὁ κύριος Λαβερνή διώκει ἐκεῖ σῶμα στρατοῦ, ὅπερ παρέμεινε μέχρι τῆς πλήρους ἐκτελέσεως τῶν διαταγῶν τοῦ Βασιλέως. Συγγνώμην διὰ τὴν πολυλογίαν μου, κυρία, ἀρχομαι ἀπὸ ὀλίγον τι μακροῦς ἀφετηρίας, ἀλλ' εἶμαι γέρον καὶ ἐνθυμοῦμαι παλαιὰ πράγματα.

Ἐπρεπε νὰ ἐβλεπέ τις πῶς ἡ μαρκησία ἤκουσε τὴν προσπεποιημένην αὐτὴν πολυλογίαν, καὶ πῶς κατέτρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἀφηγούμενον!

1. *Ἰδε εἰκόνα φύλλου 219.

— Ἐξακολούθησατε, ἐψέλλισε, θλίβουσα διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὰ τρίχαπτα τῆς ἐσθῆτός τῆς.

— Ἡ κυρία κόμησσα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος, ἦτον ἐπίτοκος, ὁπόταν ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀνεχώρησεν εἰς Προβηγκίαν, θλιβερωτάτη δ' ὑπῆρξε δι' ἀμφοτέρους ἡ ἀπουσία τοῦ κόμητος ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ. Ἀλλὰ σὰς εἶπον, κυρία, ὁ Θεὸς ἠύλογει τὴν ἐνωσίν των καὶ τὴν 26 Αὐγούστου 1660, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους μετὰ τῆς νέας βασιλείσεως, ἡ κόμησσα ἐγέννα υἱόν.

Ὁ ἄββας ἐπρόφερεν ἠσυχῶς καὶ ὡς νὰ ἔδιδεν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὧν ἡ ἀκρόασις μετέβαλεν εἰς φάσμα τὴν μαρκησίαν.

— Ἀπατάσθε, κύριε, ἐψέλλισεν αὐτή. Δύο τέκνα ἐγέννησε ταυτοχρόνως ἡ κυρία Λαβερνή.

— Οὐδόλως ἀπατῶμαι, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος, διότι ἐνταῦθα ἐγκεῖται τὸ μυστικόν, περὶ οὗ ἤθελον νὰ σὰς ὀμιλήσω. Εἶχον φθάσει τὴν ἰδίαν πρωίαν εἰς Λαβερνή καὶ εὐθυμος, ὡς πτηνόν, ἐξήτουν θέσιν παιδαγωγοῦ. Ἡμῖν εἰκοσιπενταετής, κυρία, καὶ εἶχον φυσιογνωμίαν ἐντίμου ἀνθρώπου· εἶχον δαπανήσει ὅπως οὐδ' ἀσυνέτως τὰ τρία τελευταῖα σκουδα, ἀτινα μοὶ ἔμενον καὶ ἤμην νῆστις ἀπὸ τῆς προτεραίας· ὅθεν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον. Ἡ κυρία Λαβερνή περιεπάτει εἰσέτι, διότι ἦτο ἡ πρωία, ἔτεκε δὲ τὴν ἐσπέραν. Ἐὰν ἠξεύρατε, κυρία, πόσον ὠραία ἦτο, μεθ' ὀλην τὴν ἐκ τῶν πόνων ὡχρότητά τῆς, πόσον γλυκὺ ἦτο τὸ μεϊδιάμα τῆς, πόσον καλὴ μήτηρ ὑπέσχετο ὅτι θὰ ἦτο!...

Ἐνταῦθα ὁ ἄββας κατελήφθη ὑπὸ δακρύων, ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ μεταξὺ τῶν δακτύλων του ἡ μαρκησία εἶδε ρέοντα δάκρυα.

— Συγγνώμην καὶ πάλιν, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ἀλλ' ἡ κυρία Λαβερνή ὑπῆρξεν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ἄς δὲν δύναται τις νὰ ἐνθυμηθῇ χωρὶς νὰ κλαύσῃ. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν παρεκάλεσα νὰ μοὺ εὔρη θέσιν παιδαγωγοῦ· τῇ ὑπεσχέθη νὰ εἴμαι πιστός, ἀφοσιωμένος, τίμιος, καὶ ὠμολόγησα ὅτι ἐπεινῶν.

— Δὲν ἔχω τέκνα εἰσέτι, ἀπήντησεν ἡ νέα κόμησσα μετὰ τῆς θελκτικῆς φωνῆς τῆς· ἀλλὰ θὰ ἔχω προσεχῶς, σήμερον ἴσως. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ εἶνε υἱός, κύριε ἄββας, παρακαλέσατε θερμῶς· ὁ σύζυγός μου θὰ ἦτο τόσο εὐτυχῆς ἂν ἀποκτήσῃ υἱόν!... Καὶ τότε θὰ γίνετε ὑμεῖς παιδαγωγός του.

— ὦ! κυρία, πόσον ἐδεήθην! Πόσον ἤμην βέβαιος, ὅτι θὰ εἰσηκούμην παρακαλῶν τὸν Θεὸν δι' ἕνα τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ! Ὅλην τὴν ἡμέραν προσηυχόμην καὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐνῶ ἠγρύπνου, ὅπως μάθω τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν, παρὰ τὴν γέφυραν, ἔξω τοῦ πύργου, ἠξεύρατε, — συγγνώμην! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος, ἐλησμόνησα ἐντελῶς, ὅτι πιθανόν νὰ ἀγνοῖται τὸν πύργον Λαβερνή, — ἐνῶ ἠγρύ-

πνουν, λέγω, είδον τὸν χειρουργὸν ἐξερχόμενον ἔφιππον καὶ μεταβαίνοντα εἰς τὴν πλησιόχωρον πόλιν, ὅθεν εἶχεν ἔλθει διὰ τὸν τοκετόν. — Αἶ! λοιπόν! τῷ ἔκραξα συγκεκινημένος. — Λοιπόν! ἀπήντησεν οὗτος, ὁ κύριος Λαθερνῆ ἀπέκτησεν ἕνα υἱόν! Καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων, ἀφίνων με πλήρη χαρᾶς. Εἶχεν εἶπει ἕνα υἱόν, τὴν ἐπαύριον δὲ ἤκουσα τὴν κόμησσαν λέγουσαν, ἐνῶ ὑπῆγον διὰ τὰς τὴν συγγαῶν: — Εὐχαριστήσατε τὸν κύριον ἀββᾶν, εἰπατέ του ὅτι ἔχω δύο υἱούς, καὶ ὅτι θὰ ἔχη δύο μαθητάς.

— Δύω υἱούς... βλέπετε; δύο διδυμα, ἐπιθύρισε ἡ κυρία Μαιντενών. Τὸ βέβαιον εἶνε ἐξηκολούθησεν αὕτη, ὅτι τὴν νύκτα, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ χειρουργοῦ τούτου, ἡ κόμησσα κατελήφθη ἐκ νέου ὑπὸ πόνων καὶ ἐγέννησε καὶ ἄλλον υἱόν. — Ἰδοὺ τοῦλάχιστον, τί μοι εἶχε γράψει... εἶχον τὴν ἐπιστολήν...

— Κυρία, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Ἰασπίνος, λησμονεῖτε πάντοτε, ὅτι γνωρίζετε ὑμεῖς, ὅπως καὶ ὅλος ὁ κόσμος, ἐκεῖνο μόνον, ὅπερ ἡ κόμησσα ἠθέλησε νὰ εἴπῃ. Ὑπάρχει ἐν μυστικόν, ἐνθυμηθῆτέ το, τὸ γνωρίζω μόνος ἐγώ, καὶ ἰδοὺ αὐτό...

— Ἀλλὰ διατί, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἥτις ἠγέρθη, κατατεταραγμένη, διατί, κυρία, διηγεῖσθε εἰς ἐμέ... μυστικόν... τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς σᾶς διατάσσει νὰ ἀποκρύψετε, ἀφοῦ, ὡς λέγετε, σᾶς ἐνεπιστεύθη αὐτὸ ἐν ἐξομολογήσει;

— Διότι ἀποκαλύπτων αὐτό, κυρία, ἐλπίζω νὰ σώσω τὴν ζωὴν ἀνθρώπου, καὶ διότι ὁ Θεὸς οὐδέποτε διέταξε τὸν πνευματικὸν νὰ ἀφήσῃ ἐν πλάσμα νὰ ἀποθάνῃ, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ τὸ σώσῃ.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὸ αἰνιγματῶδες πρόσωπον πιθανόν ὅτι δὲν παρετήρησε κατὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης τὸν συνοδόν τῆς, ὁ ὁποῖος τὴν ὠδήγησεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Κλισσιὺ μέχρι τῆς ὁδοῦ Ζουφροά, διότι διήλθε πλησίον τοῦ ἐλκύθρου χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

— Βλέπετε, εἶπεν ἡ κόμησσα ἐγερθεῖσα ἵνα κάλλιον ἰδῆ, ὁ πάγος τῆς λίμνης εἶνε στερεός, ἀφ' οὗ ἀντέχει εἰς τόσον κόσμον δὲν εἶναι τόσον εὐπρεπὲς νὰ παγοδρομῆ κανεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἡ λέσχη τῶν παγοδρομῶν ἔχει ὀργανισθεῖ εἰς τὴν λίμνην τῆς Μαδρίτης, καὶ ἂν ἀγαπᾶτε τὸ γυμνάσιον αὐτό, διὰ τὸ ὅποιον τρακίνομαι, ἔμποροῦμεν νὰ δοκιμασθῶμεν ἐδῶ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐζήτει τι καλλίτερον, ἂν καὶ ἡ παρουσία τῆς κομήσσης Γιάλτα ἠθέλε τὸν ἐμποδίσει νὰ πλησιάσῃ τὴν

μελαγχροινὴν, καὶ ὁμως δὲν ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ κόμησσα ἐμάντευσε τὴν αἰτίαν τῆς ἀμηχανίας του.

— Τίνα ὥραν ἔχετε ὀρίσει τὴν συνέντευξίν σας;

— Εἰς τὰς τρεῖς.

— Καὶ πρὸς ποῖον μέρος τοῦ δάσους;

— Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μπουλώ.

— Πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, πλησίον τῆς Μαδρίτης. Εἶνε δύο καὶ μισή· ἐὰν ἠθέλατε νὰ κάμετε ἕνα γύρον μαζὺ μου θὰ σᾶς ὠδήγουν ἔπειτα ἐκεῖ.

— Δὲν θέλετε ὁμως, ἐπανελάβε γελῶσα ἡ ξένη, προτίματε νὰ πάτε μόνος, διότι δὲν πιστεύω ποτὲ ὅτι πηγαίνετε νὰ δοκιμασθεῖτε ἵππον.

Λοιπὸν θὰ μὲ ἀφήσετε ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν, ὁ ἀμαξηλάτης μου θὰ σᾶς ὠδηγήσῃ ὅπου θέλετε καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ νὰ μὲ περιμένῃ ἐδῶ. Σᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἦσθε ἐλεύθερος καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπόσχομαι κρατῶ.

Ὁ Μάξιμος οὐτ' ἐδέχθη οὐδ' ἠρήθη. Ἐσκέπτετο.

Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἡ Ἀλίχη δὲν ἠθελεν ἔλθει εἰς τὸ δάσος μὲ δέκα βαθμοὺς ψύχους κάτω τοῦ μηδενικοῦ, ἐπειδὴ ὁ κύριος Δορζέρ δὲν θὰ τῆς τὸ ἐπέτρεπε, καὶ ἡ σεβαστὴ κυρία Μαρτινώ, ἡ παιδαγωγός, δὲν θὰ ἐδέχετο ποτὲ νὰ κρυολογήσῃ μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν εὐαρεστήσῃ τὴν μαθήτριάν τῆς.

Ἐβλεπε δὲ ὅτι ἦτο ἡ μόνη περίστασις νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ βήματα τῆς κυρίας Σερζᾶν καὶ ν' ἀνιχνεύσῃ τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον τὴν περιεκάλυπτεν.

Ὁ πειρασμὸς τὸν ὤθει· ὄχι διότι τὸν ἠχμαλώτισαν τὰ κάλλη τῆς μελαγχροινῆς· τὸ πάθος τὸ ὅποιον ἠσθάνθη δι' αὐτὴν ἐκεῖνο τὸ ἔσπερας, εἶχεν ἤδη ἐλαττωθῆ. Τὸν ὤθει νῦν ἡ περιέργεια.

Καὶ ὁμως δὲν ἠθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ τὴν κόμησσαν Γιάλτα.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἰσθε ὅλως διόλου ἐλεύθερος, τῷ εἶπεν ἡ ξένη, ὥστε ἀποφασίσατε. Οἱ ἵπποι μου ἀνυπομονοῦν.

Πράγματι δ' ὁ ἀμαξηλάτης, κατελθὼν τῆς θέσεώς του, ἵνα σταθῇ πρὸ τοῦ ἐλκύθρου, μόλις ἠδύνατο νὰ τοὺς κρατήσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἔμελλε νὰ δεχθῆ τὸν ἐπὶ τῆς λίμνης περίπατον, ὅτε εἶδε μακρόθεν ἐρχομένην ἀμαξάν, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἀνεγνώρισεν. Ἦτο ἡ ἀμαξά τοῦ θεοῦ του ὠδηγουμένη ὑπὸ ἀνθρώπου, οὐχὶ τόσον ἐπιτιπιδεῖου.

— Μοῦ φαίνεται, ἐπιθύρισε, πῶς ὠδηγεῖ ὁ Ἰωσήφ. Ἡ Ἀλίχη εἶνε μέσα. Ἄ! τὴν πεισματάρη! Ἦλθε μὲ ὅλη τὴν παγωνιὰ καὶ χωρὶς νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸν κόσμον.

Μὰ πῶς τὰ κατάφερε; Διάβολε! Εἶπε τοῦ πατέρα τῆς πῶς ἠθελε νὰ ᾄδῃ τοὺς παγοδρομοῦντας, ἐκαλόπιεσε τὴν κυρίαν Μαρτινώ, ποῦ δὲν τῆς ἀρνείται ποτὲ τίποτε, καὶ ὁ Ἰωσήφ, ποῦ ἔξυρει τὸ μυστικόν, ἐμέθυσε τὸν ἀμαξᾶ, καὶ τοῦ ᾄδῃ τὴν θέσιν του.

Ἄμα κἀνουν τὸν γύρο τῆς λίμνης, θὰ

πᾶνε δεξιὰ στὴν ὁδὸν Μπουλώ, γιὰ νὰ ᾄδῃ ἡ Ἀλίχη ἂν κ' ἐκεῖ παγοδρομοῦν.

Ἄν δὲν ἔμβω ἐγὼ στὴν μέση, ὁ Θεὸς ἔξυρει τί θὰ γείνη μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου καὶ τὸν Ροβέρτον. Νὰ τὰ μας τὸρκα.

— Περιμένω, εἶπεν ἡ κόμησσα μετ' ἀνυπομονησίας.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπεν ὁ Μάξιμος, θαρρῶ πῶς εἶδα ἐκεῖ κάτω εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀμάξι...

— Τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, ἐπέρανεν ἡ κόμησσα. Ναί, ἐκεῖνη εἶνε καὶ μὰς εἶδε.

Διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἀμαξῆς ἐπεφάνη ἡ ξανθὴ τῆς Ἀλίχης κεφαλή, ἀλλὰ σχεδὸν πάραυτα ἐξηφανίσθη.

Καὶ ὁ Ἰωσήφ εἶχεν ἰδεῖ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου του καὶ ἐμάστιξε τοὺς ἵππους ἀπελθόντας δρομαίως.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ ξένη.

Ὁ Μάξιμος ἔδειξε ἠρωϊσμόν.

— Κυρία, εἶπεν ἀνευ δισταγμοῦ, λυπούμαι πολὺ, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀρήσω.

— Διὰ ν' ἀκολουθήσετε ἐκεῖνην τὴν νέαν, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὅχι... ἀλλὰ...

— Διὰ τί νὰ ψευσθῆτε; Φῶς φανερόν, ὅτι τὴν δεσποινίδα Δορζέρ θὰ περιμένετε εἰς τὴν ὁδὸν Μπουλώ. Ἄν πάτε περὶ, θὰ φθάσῃ πρώτη, καὶ θὰ ἦνε δυσάρεστον, ἀφοῦ μάλιστα πρέπει νὰ τῆς ἐξηγήσετε, καὶ διατί νὰ εἰσθε εἰς τὸ ἀμάξι μαζὺ μου, ἀντὶ νὰ περιμένετε εἰς τὴν συνέντευξιν.

— ὦ! διόλου σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν μὲ περιμένει καὶ πηγαίνω...

— Νὰ ἐπανορθώσετε τὸ ἄδικον, καὶ ἰδοὺ πῶς: Οἱ ἵπποι μου τρέχουν καλλίτερα ἀπὸ τοῦ θεοῦ σας. Θὰ κάμουν τὸν γύρον τῆς λίμνης ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην, πρὶν τὸ ἀμάξι αὐτὸ φθάσῃ εἰς τὴν πύλην. Θὰ σᾶς ἀφήσω πλησίον τῆς ὁδοῦ Μπουλώ, εἰς ὅποιον μέρος μοῦ πῆτε, καὶ θὰ φύγω, χωρὶς νὰ γυρίσω πίσω μου.

Ἡ δεσποινὴς Δορζέρ δὲν ἀμφιβάλει, ὅτι ἐγὼ σᾶς ἐπῆγα μὲ τὸ ἀμάξι ἐκεῖ, καὶ θὰ σᾶς εὐχαριστῆ, διότι δὲν ἐλείψατε ἀπὸ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν.

Ἡ πρότασις δὲν ὑπεμεῖδία εἰς τὸν Μάξιμον, ἀλλ' ἡ κόμησσα δὲν τῷ ἀφήκε καὶ καιρὸν νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Ἐνῶ δ' ἔτι ἐκράτει τὰ ἡνία ἔνευσε τῷ ἀμαξηλάτῃ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του καὶ ἐμάστιξε.

— Ἄ, νά, τώρα πλέον εἶνε σωστὴ ἀπαγωγὴ, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος γελῶν βεβιασμένως.

— Ἀπαγωγὴ, ἡ ὁποία δὲν μοῦ συμφέρει κἀν, εἶπεν ἡ κόμησσα ξηρῶς. Σᾶς φέρω εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε.

— Διαμαρτύρομαι. Ἡ δεσποινὴς Δορζέρ εἶνε ἐξαδέλφη μου καὶ τίποτε περισσότερον.

— Δὲν σᾶς πιστεύω. Ἐὰν δὲν τὴν ἀγαπούσατε δὲν θὰ ἦσθε τόσῳ βιαστικὸς νὰ τὴν συναντήσετε.

— Δὲν τὴν ἀγαπῶ ἐγώ.

— Τί, μήπως θὰ μοῦ πῆτε πῶς ἔρχε-

σθε εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν διὰ λογαριασμὸν φίλου σας ;

— Ὅχι, ἀπεναντίας ἔρχομαι νὰ ἐμποδίσω συνάντησιν.

— Ἐξηγηθῆτε σαφέστερον, διὰ νὰ ἐνοήσω τί τρέχει.

Οἱ ἵπποι ἔτρεχον ἀκατάσχετοι καὶ διήλθον τὴν λωρίδα γῆς, ὅπου αἱ δύο λίμναι διαχωρίζονται.

Ὁ δρόμος οὗτος, τοσοῦτω ταχύς, ἐμέθυσε τὸν Μάξιμον, θορυβημένον ἤδη ἐκ τῶν ἀποτόμων ἐρωτήσεων τῆς κομήσσης.

Ἡ γυνὴ αὐτὴ τὸν ἔθλιβεν, ὡς ἂν ἦτο ζηλότυπος καὶ ἡ φιλαυτία του ἐκολακεύετο. Ἐσκέπτετο δὲ ὅτι ἦτο καλὸν νὰ τῆ ἐξηγήσῃ ὅτι ἡ καρδιά του δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην του.

— Καλὰ λοιπὸν, κυρία, εἶπε μετὰ τινος δισταγμοῦ, μάθετε ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἠράσθη, δυστυχῶς, νέου τινός, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν εἶνε ἀξιόσ της. Εἶνε μυστικόν, τὸ ὁποῖον δὲν μου ἀνῆκει, σὰς τὸ λέγω δέ, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι θὰ τὸ φυλάξετε.

— Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, δὲν εἶνε ἔτσι ;

Ῥίγος διέδραμε τὰ μέλη τοῦ Μαξίμου.

— Ἐμαντεύσατε, ἐψιθύρισεν.

— Διατί νομίζετε ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν εἶνε ἀξίος τῆς δεσποινίδος Δορζέρ ;

— Ἐγκατέλειπε τὸν οἶκον τοῦ θείου μου ὑπὸ δυσχεροῦς περιστάσεις.

— Τότε πῶς εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς Παρισίους ;

— Ὑποθέτω ὅτι ἔμεινε διὰ νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἐξαδέλφην μου. Τῆς ἔγραψε πῶς θὰ τὴν περιμένῃ σήμερον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἡ ἐξαδέλφη μου μου ἔδειξε τὸ γράμμα καὶ καθὼς βλέπετε εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἔλθῃ.

Ἡ συνέντευξις θὰ γίνῃ παρουσίᾳ καὶ τῆς παιδαγωγοῦ, ἡ ὁποία εὐρίσκεται μαζὶ τῆς εἰς τὸ ἀμάξι. Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν δὲν θὰ ἔχῃ σοβαρὰ ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ διὰ νὰ διακόψω εἰς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ πᾶσαν περαιοτέρω ἀπόπειραν.

Τώρα, κυρία, γνωρίζετε τὰ πάντα.

Ἐγένετο σιωπὴ. Ἡ κόμησσα ἐφαίνετο συγκεκλιμένη καὶ ὁ Μάξιμος ἠρώτα ἑαυτὸν μήπως μετανοήσῃ, διότι ἐξεμυστηρεῦθη τοσοῦτω λεπτὴν ὑπόθεσιν.

— Κύριε, εἶπε τέλος, εἴσθε ὁ πλέον τίμιος ἄνθρωπος· ἐξ ὧσιν ἐγνώρισα καὶ ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ γενῆται ὁ καλλίτερος φίλος μου. Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ Λονσιᾶμ. Ἡ ὁδὸς Μπουλὼ εἶνε πλησίον. Σὰς ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν σας, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθετε νὰ με δῆτε αὐριον καὶ τότε δὲν θὰ σὰς ὑποδεχθῶ πλέον εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ὀπλασκίας, προσέθηκεν εὐθύμως.

Ἀπὸ τῆς τρίτης ὥρας ἡ κόμησσα Γιάλτα θὰ ἦνε εἰς τὸ σπίτι τῆς διὰ τὸν κύριον Μάξιμον Δορζέρ, ἀλλὰ μόνον δι' αὐτόν.

Ἡ κόμησσα ἐκράτησε τοὺς ἵππους τῆς, τὸ ἔλκυθρον ἔστη καὶ ὁ Μάξιμος κατῆλ-

θεν, ὑποσχόμενος ἐγκαρδίως ὅτι τὴν ἐπαύριον ἤθελε σπεύσει ἐπωφελοῦμενος περιστάσεως τόσῳ χαριέντως προσφερθείσης, νὰ ἐκνίδη γυναῖκα, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ τοῦ γυρίζῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἡ κόμησσα δὲν ἐστάθη ν' ἀκούσῃ τὰς φιλοφρονήσεις του.

Διήυθνε τοὺς ἵππους πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ Λονσιᾶμ καὶ ὁ Μάξιμος ἀκολουθῶν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδε τὸ ὄχημα στρεφόμενον καὶ ἐξαφανιζόμενον.

Μόνος παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἐσκέπτετο. Τὰ μετὰ τὸ γεῦμα του ἐπεισόδια τῶ ἐπανήρχοντο εἰς τὸν νοῦν ταυτοχρόνως. Ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὀπλασκίας σύστασις, τὸ συμβᾶν τοῦ βραχιολίου, ὁ διὰ τοῦ ἐλκύθρου περίπατος, ἡ ἐμφάνισις τῆς μελαγχροίνης εἰς τὸ σκέτιν, καὶ ἡ ἀνέλπιστος συνάντησις τῆς Ἀλικῆς.

Ἡ ἐξέλιξις αὐτῆ τῶν διαφόρων συμβάντων τὸν ἐτάρασσε τοσοῦτον, ὥστε συγχίζων τὰ πάντα, ἠγνόει πῶς εὐρίσκετο.

Ἐν τούτοις σημειόν τι φαινὸν ἀπεσπάτο ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ τούτου ὀρίζοντος.

Ἡ κόμησσα τοσοῦτον τὸν περιποιήθη, ὥστε δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι τῆς ἤρесе, καὶ ἤδη ἐξετίμα κατὰκτησιν, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς οὐδ' ἐπιθυμητὴ καὶ τῶ ἐφαίνετο.

Καὶ βεβαίως ἐδύνατο νὰ συγχαρῆ ἑαυτὸν, ὅτι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐγένετο ὁ ἔμπιστος τῆς μεγάλης ταύτης κυρίας.

Οἱ θρίαμβοὶ του εἰς τὸν κατώτερον κόσμον τῶ ἐφαίνοντο ἤκιστα ζηλευτοὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν, ἧς ἔτυχε, χωρὶς νὰ τὴν ζητήσῃ. Ὁ παρισινὸς ἀεργὸς εἶνε ἔτοιμος νὰ καύσῃ ὅ,τι πρότερον ἐλάτρευεν. Ἡ μεταβολὴ ἦτο πλήρης. Δύο ὥραι ἤρκεσαν εἰς τὴν κόμησσαν Γιάλτα, νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ θαῦμα τοῦτο.

Ὁ Μάξιμος, κίφινιδως λησμονήσας τόσα πράγματα, ἀνεμνήσθη ἐν τούτοις ὅτι ἦλθεν εἰς τὸ δάσος ἵνα ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ἐξαδέλφης του.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιόπορ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

— Ἄ, μὴ το λέγεις αὐτό, Βασιλική μου ! σ' ἀγαπῶ ! ἀλλὰ μου εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνω... ἐφέτος τοὐλάχιστον μ' ἐμποδίζουν πολλὰ πράγματα, καὶ θὰ φύγω αὐριον διὰ τὴν Εὐρώπην· εἰς ἕντος σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς ἀγκαλὰς σου καὶ εἰς τὴν πατρίδα... Ἐν ἔτος περὶ τὸσῳ γρήγορα !...

Ἐξηκολούθησεν ἡ συνομιλία, ἐν ᾧ περιεπλανῶντο ἐνηγαλισμένοι ἀνά τους διαδρόμους τοῦ μυροβόλου κήπου. Ἡ Βασιλικὴ δὲν ἀνθίστατο πλέον εἰς τὴν πειστικὴν γλῶσσαν τοῦ ἐραστοῦ τῆς· ἐκλαίε μόνον καὶ παρεκάλει νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγο-

ρα, μὰ πολὺ γρήγορα... Ἐκεῖνος ὑπισχεῖτο, καὶ καλύπτων τὴν πικρίαν τοῦ παρόντος, ἀνέπλασε τὰ γλυκύτερα περὶ τοῦ μέλλοντος σχέδια. Ἀμα ἔφθασαν παρὰ τὴν οἰκίαν, ὁ Λέων ἐξήγαγεν ἐν κυτίον ἐξ ἐρυθροῦ δέρματος καὶ το ἠνοιξεν. Οἱ ἀδάμαντες ὠραίου χρυσοῦ σταυροῦ ἔλαμψαν πολύχρωμοι εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης.

— Φύλαξέ το ! εἶπε προσφέρων εἰς τὴν Βασιλικὴν τὸ κόσμημα· τοῦτο ἄς σου εἶνε τὸ πολυτιμώτερον ἀπὸ ὅλα σου τὰ πλοῦτη... εἰς μικρὸς ἀδαμάντινος σταυρὸς εἴμπορεὶ νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν· ποῖος εἰξεύρει εἰς τί θὰ σου χρησιμεύσῃ μίαν ἡμέραν..

Ἡ Βασιλικὴ ἠσπᾶσθη δακρῶσα τὸ θεῖον ἔμβλημα· δὲν ἐγνώριζε διατί τὴν συνεκίνησαν τόσον οἱ λόγοι τοῦ ἐραστοῦ τῆς...

Ἀπερχόμενος ὁ Λέων παρέδωκεν εἰς τὴν κυρίαν Δυβάλ πεντακτὶς χίλια φράγκα. Ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐκ τῆς φυγῆς καὶ τῆς κλοπῆς ὀργὴν τοῦ πατρός του, ἐνόμιζεν ἀρκετὸν τὸ ποσὸν τοῦτο ἕως οὐ ἤθελε τὸν ἐξευμενίσαι καὶ πάλιν, ἂν καὶ οὐδέποτε ἐφοβήθη σπουδαίως μήπως ἤθελεν ἀναστείλῃ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς Βασιλικῆς.

Ὀλίγα βήματα εἶχε μακρυνθῆ τῆς οἰκίας ὁ Λέων, ὅταν ἀμαξὰ δρομαίως ἐλάνοῦσα, διεσταυρώθη μετὰ τῆς ἰδικῆς του. Ὑπὸ το φῶς τῆς σελήνης ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν εἰς τὸ βάθος τὴν γυναικῶδη μορφήν τοῦ Κρίτωνος Ἀστειοῦδου.

— Διάβολε ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν· τί γυρεύει ἐδῶ-κάτω τέτοια ὦρα αὐτὸς ὁ κύριος ;

Τὴν ἐπομένην — ἐν ᾧ ἀπεκαλύπτετο ἡ κλοπὴ καὶ ἐζητεῖτο ὁ αὐτοργὸς — μεταξὺ ἐπιβατῶν τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν γαλλικῶν διαπορθεύσεων, τοῦ ἀποπλέοντος ἐκ Πειραιῶς εἰς Μασσαλίαν, συγκατηριθμῆθη καὶ ὁ Λέων Ρόδιος.

Ε'

Ἐξ ὄνυχος τὸν Λέοντα.

Μόλις μετὰ ἕνα μῆνα οἱ ἀτυχεῖς γονεῖς ἔλαβον εἰδήσεις παρὰ τοῦ φυγάδος. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Λέοντος, χρονολογουμένη ἐκ Παρισίων, ἦτο τόσῳ ταπεινὴ, ὡς ἐὰν εἶχε γραφῆ διὰ δακρῶν. Τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ὀργὴν καὶ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὁ γέρω-Ρόδιος ἀνακαλύψας τὴν κλοπὴν, καὶ μαθὼν παρὰ τῆς Βασιλικῆς τὴν φυγὴν τοῦ Λέοντος, ἐμετρίασε κατὰ πολὺ ἡ ὑποκριτικὴ συντριβὴ καὶ μετάνοια τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, μετὰ τέχνης συντεταγμένης, ὥστε καὶ σκληρότερον τοῦ Μιχαὴλ Ροδίου πατέρα νὰ κάμψῃ. — Ὁ Λέων ἐπωνόμαζε τὴν διαγωγὴν του αἰσχίστην καὶ ἐπονείδιστον· ἐξῆτει γονυκλινῆς συγγνώμην διὰ τὴν παρακοήν του, διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀχαριστίαν καὶ διὰ τὴν μυστικὴν του ἀπόδρασιν· ἐκπλανηθεὶς τῆς ἀρετῆς καὶ τα μέγιστα ἀδικήσας, οὐδένα εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον, οὐδεμίαν δικαιολόγησιν· ἐδύνατο ἀκόπως καὶ ἐντίμως

νά ὑπακούσῃ, νά περιβληθῇ τὸ ξίφος καὶ το στέμμα τοῦ στρατιώτου, νά ἐπιτελέσῃ τὸ καθικόν του, νά εὐαρεστήσῃ εἰς τοὺς γονεῖς του. Ἄλλ' ἡ Εἰμαρμένη ἄλλως εἶχεν ὀρίσει· «δύναμις ἀνωτέρα τὸν ἤγαγε, παρά τὴν θέλησιν του, παρά τὸν πόθον του, ν' ἀψηφῆσῃ τὰ πάντα καὶ ν' ἀπέλθῃ μακρὰν. Ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας ἵσταται ἡ Εἰμαρμένη, τυφλὴ καὶ πανίσχυρος θεότης, ἀλλ' ἀκαμπτος καὶ ἀφυκτος, πρὸ τῆς ὁποίας κλίνουσιν οἱ θνητοὶ τὴν κεφαλὴν. Δὲν ἐνόει νά δικαιολογήσῃ τὴν πράξιν του, ἀλλ' εἶχε τοῦλάχιστον τὸ δικαίωμα νά ζητήσῃ παρὰ τῶν γονέων του ὅ,τι ἐζήτει παρὰ τῶν θεατῶν ὁ πάλαι δραματουργός, ὁ παριστῶν τὸν ἥρωά του ἔρμαιον τῆς ὑπερφυοῦς ταύτης δυνάμεως— τὸν ἔλεον καὶ τὸν οἶκτον. Ὡ, ναί! τὸ αὐτὸ πκρίστα θέαμα καὶ αὐτός, πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἥρωας ἐκείνους, οἵτινες ὑποδεδεμένοι τὸν κόθορνον ἐξείλισσον ἀπὸ τοῦ ὀκρίβαντος τὰς οἰκτρὰς αὐτῶν τύχας, θύματα τῆς Εἰμαρμένης, ἧτις ὑπέρεκειται τῶν ἀνθρωπίνων... Συγγνώμην! δὲν ἐζήτει τίποτε περισσότερον· ἤθελεν εἰς τὴν ξένην εὐρισκόμενος νά τον συνοδεύῃ τῶν γονέων του ἡ εὐχὴ· χρήματα δὲν ἐζήτει ἄλλα· ὅσα εἶχεν ἀφαιρέσει (ἦτο ἡ λέξις του) τῷ ἐπήρουν δι' ὅσον χρόνον ἐσκόπει νά διαμείνῃ ἐν Παρισίοις· μόνον τὴν πτωχὴν Βασιλικὴν παρεκάλει νά μὴ λησμονήσῃσι, παρέχοντες τακτικῶς τὴν σημαντικὴν ἐποπτεῖαν τῶν καὶ τὴν μηνιαίαν ἐπιχορήγησιν.»

Τοιαῦτα γράφων ὁ Λέων ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ συγκινήσῃ. Καὶ τῷ ὄντι ἡ ἐπιστολὴ, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς ἀπάντησιν παρὰ τοῦ κυρίου Ροδίου, ἦτο ἐπιστολὴ πατρὸς πρὸς υἱόν, οὐχὶ ἀποδράσαντα πρὸς ἀπόκρυφον κλοπῆς, ἀλλ' ἀποδημοῦντα ὑπὸ τοὺς εὐνοϊκωτέρους ὄρους. Μετὰ τινὰς ἐλαφρὰς ἐπιπληξείας καὶ συμβουλὰς, τὸν προέτρπεν ἐν τέλει, ἀφ' οὗ ἀπαξ ἐγένετο τὸ διάβημα, νά μὴ σπεύσῃ νά ἐπιστρέψῃ, ἀλλὰ νά μείνῃ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν σπουδῶν του, καὶ αὐτὸς ἀναλαμβάνει τὰ ἔξοδά του, μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν χρημάτων, ἅτινα αὐθαιρέτως εἶχε λάβει. Ὡς πρὸς τὴν Βασιλικὴν, τῷ συνίστα νά τῇ γράφῃ μόνον τακτικῶς καὶ κατὰ τὰλλα νά μὲνῃ ἐντελῶς ἡσυχος.

Ὁ Λέων ἔγραψεν ἀμέσως ἀποδεχόμενος τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρὸς του καὶ πολλὰ διὰ τὸ μέλλον ὑπισχνόμενος. Οὕτως ἐνόμιζεν ὅτι ἐπανεκτήσεν ἀσφαλῶς τὴν εὐνοίαν τῶν γονέων του, προθύμων πάλιν νά στέρωσιν εἰς πᾶσαν τοῦ ἰδιοτροπίαν ἢ χρηματικὴν ἀπαίτησιν. Ἡ κυρία Ροδίου μόνον δὲν ἔβλεπε τὰ πράγματα ρόδινα· δὲν ἐπίστευε πολλὴ εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἐκείνην καὶ τὴν ταπεινοῦσιν, οὐδ' ἠλπίζεν εἰς σωφρονεστέρων ζωὴν καὶ συντόνους σπουδὰς ἐν Παρισίοις. Ἦτο σχεδὸν βεβαία περὶ τῶν ἐπιχειρῶντων ἀθλῶν τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ ὁσάκις ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ συζύγου τῆς προσέθετεν εἰς τὸ τέλος ὀλίγας γραμμὰς, ἡ προαισθησις ἐπέεζε τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ἡ χεὶρ τῆς τρέμουσα ἐχάρασσε λέξεις πι-

κρὰς παραινέσεως. Τὸ τελευταῖον κτύπημα ἠσθάνθη βαθέως ἡ τάλαινα μήτηρ· ὅ,τι ἤρχισεν ἡ περί τὴν Βασιλικὴν ἀξιοθρήνητος διαγωγή τοῦ Λέοντος, συνεπλήρωσε τὴν ἡ φυγὴ καὶ ἡ κλοπῆ. Ἡ κυρία Ροδίου ἀπέβαλε πλέον ἀνεπιστρεπτεῖ ὑγείαν καὶ χαρὰν· ἀπὸ τὰ ὑπερήφανα χεῖλη τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης ἐξηλείφθη ὀριστικῶς τὸ μειδιάμα καὶ ἡ στυγνότης τοῦ ὕφους καὶ τῆς ζωῆς ὁ πρόδηλος περιορισμός, ἐμαρτύρουν τὰ ἄλλα, ἅτινα ἐσπάραττον τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην ὑπαρξίν. Ἄλλοίμονον εἰς τὴν μητρικὴν καρδίαν, τὴν ὑπερπληθῆ στοργῆς μοναδικῆς, ἀνευ ἐλπίδων καὶ χαρᾶς, πλὴν μεστῆς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως. . .

Οὕτω παρήλθεν ὁ χειμὼν καὶ ἡ ἀνοιξίς, ἀνέτειλαν δ' αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ θέρους. Ἔτος παρήλθε καὶ πλέον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Λέοντος. Βαθμηδὸν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ ἐγένοντο σπανιώτεροι καὶ ἐπὶ τέλος ἐπαύσαν· κατήντησε νά παρῆλθῃ τριμηνία ὀλόκληρος, χωρὶς οὔτε οἱ γονεῖς του οὔτε ἡ Βασιλικὴ νά ἔχωσιν οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ εἶδησιν. Τῆς ἀβεβαιότητος ταύτης καὶ τῆς ἀγνοίας τοὺς ἀπῆλλάξε, βραδέως καὶ κατὰ τρόπον σκληρότατον, ἐπιστολὴ ἐκτενῆς παρὰ τοῦ ἐν Παρισίοις Πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, φίλου στενοῦ καὶ ἄλλοτε συναδέλφου τοῦ κυρίου Ροδίου.

«Λυπηρὸν καθῆκον φίλου ἔρχομαι νά ἐκπληρώσω διὰ τῆς παρούσης μου— ἔγραφε μετὰ τοὺς πρῶτους φιλοφρονητικούς τύπους ὁ διπλωμάτης.— Εἰξεύρω ὅτι δέν θα διαθρῦψω τὴν φιλοτιμίαν σου ὡς πατρός, προκειμένου νά σοι ὀμιλήσω περὶ τοῦ υἱοῦ σου· ἀλλ' ἀνάγκη ἀπόλυτος, χωρὶς νά ζητήσω τὰς συγκεκριμένους φράσεις τῆς ἀβρότητας, νάποκαλύψω τὰ πράγματα μετὰ παρησίας, διὰ νά μάθῃς ἤδη πρὸ ἐμοῦ πιστὸν καὶ ἀληθές, ὅ,τι θὰ ἐμάνθανες βραδύτερον ἐκ φημῶν, ἴσως πεπλανημένων· θὰ μοι ἐπιτρέψῃς νά λησμονήσω σήμερον ὅτι εἶμαι διπλωμάτης, καὶ νά φανῶ ἀπλοῦστατα φίλος.

»Πρὸ τριῶν μηνῶν συνεπληρώθη ἔτος, ἀφ' οὔτου ὁ υἱός σου ἦλθε νά μ' ἐπισκεφθῇ, πρῶτην φοράν ἐρχόμενος εἰς Παρισίους. Εἶχον νά τον ἴδω πρὸ πέντε ἐτῶν, καὶ τον ἐθαύμαζα τὴν μεταβεβλημένον καὶ τέλειον. Ἡ πρῶτη ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἀρίστη· μοὶ ἤρρεσεν ὁ λεπτὸς του τρόπος, ἡ ἀμεμπτος συμπεριφορὰ του, ἡ εὐφυῆς ἀλλὰ μετριόφρων ὀμιλία του— σωστὸς Παρισινός τέλος πάντων ὁ Λέων σου. Τὸν ἠρώτησα τί ἦλθε νά κάμῃ, καὶ μ' ἠύχαρίστησεν ἀποκριθεὶς ὅτι σπουδάζει τὰ Νομικὰ καὶ ἀγεῖ τὸ τρίτον ἔτος, διανύσας τὰ δύο πρῶτα ἐν Ἀθήναις. Τὸν παρεκάλεσα θερμῶς, ἀναχωρήσαντα μετὰ πολλὴν ὥραν, νά μ' ἐπισκέπηται συχνά, καὶ ὁ νέος μοὶ το ὑπεσχέθη· ἔκτοτε τὸν ἔβλεπα ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος· δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἐσπερίδας τῆς Πρεσβείας, τὸν συνέστησα δὲ θερμῶς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐγκρίτους οἰκογενεῖας, ὅπου πάντοτε προσεκαλεῖτο· τέλος, οἱ ἐν Παρισίοις Ἕλληνες δὲν εἶχον

ἀνάγκην τῶν συστάσεών μου· τὸ ὄνομά σου τοῖς εἶνε τόσῳ γνωστόν!

»Ἐβλεπα τὸν Λέοντα ὑπερήφανον ὁσάκις ἐξηρχόμεθα μαζὺ εἰς τὸν περίπατον καὶ ἐνόησα ὅτι ἐπεζήτει νά φαίνεται εἰς τὰ δημόσια μέρη τῆς πόλεως ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν τῆς Πρεσβείας. Εἶχε τὸν σκοπὸν τοῦ ὁ ἀνθρώπος. Ἐπίσης ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐνησμένιζε συμπαρακαθήμενος ἐν τῷ ἀμαζίῳ τοῦ υἱοῦ τοῦ Αὐστριακοῦ Πρεσβείως, ἀλλ' ἔμαθα ταχέως ὅτι ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς ρῆξιν σκανδαλώδη ἐν τῷ ἀγγλικῷ κafenείῳ. Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, ἡ ζωὴ ἔβαινε ὀμαλῆ καὶ εὐάρεστος ἐπὶ τινὰς μῆνας.

»Ἡμέραν τινὰ τὸν ἠρώτησα ποῦ κατοικεῖ. Μοὺ ἀπήντησε μετὰ τῆς μεγαλειότητος ἀφελείας τοῦ κόσμου, ὅτι κρατεῖ δωμάτιον ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Βριστόλ. Ἐκπληκτος δι' ὅ,τι ἤκουσα τῷ ἔκαμα, μετὰ πολλῆς εὐγενείας μάλιστα, τὴν φιλικὴν παρατήρησιν, ὅτι σπουδαστὴς ἀπλοῦς, ὅσῳ πλούσιος καὶ ἂν ἦτο, δὲν εὐνηρόσται νά κατοικῇ εἰς τόσῳ δαπανηρὸν ξενοδοχεῖον. Δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἠρέκασθη νά μειδιάσῃ. Ἐθαύμασα τὴν ἔκφρασιν τοῦ μειδιάματος ἐκείνου, γνησίου ἀριστοκρατικοῦ μειδιάματος· ἦτο ἐκφραστικώτερον πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως· χωρὶς νά με προσβάλλῃ, μοὶ ἔδιδε νά νοήσω ὅτι δὲν ἦτο πρέπον, ἀλλ' οὔτε ἀναγκαῖον νά ἐπεκτείνω ἕως ἐκεῖ τὸν κύκλον τῆς προστασίας μου· μοὶ ἔλεγεν ὅτι αἱ πρόσδοι του τῷ ἐπέτρεπον τοιαύτην πολυτελῆ διαμονήν, με τὴν συναίνεσιν τοῦ πατρὸς του ἐπὶ τέλος. Ἀνθρώπος λεπτῆς ἀνατροφῆς, με ἀφώπλισε διὰ τοῦ θαυμασίου μειδιάματος· μ' ἔκαμε νά μετανοήσω σχεδὸν διὰ τὴν παρατήρησίν μου...

»Δὲν θὰ ἦνοιγον πλέον τὸ στόμα, οὐδὲ θὰ συνελάμβανον τὴν ἐλαχίστην περὶ τοῦ Λέοντος ὑπόνοιαν, ἐὰν δὲν συνέβαινε ἄλλο τι γεγονός. Ἔτυχε νά ἴδω μίαν ἡμέραν τὸ ἐπισκεπτήριόν του, ἐφ' οὗ μετ' ἀπορίας ἀνέγνων κάτωθι μεγαλοσχήμου στέμματος: Le comte Léon de Rodios. Μὴ νομίσης ὅτι θεώρησα τὸν υἱόν σου ἀνάξιον τοῦ τίτλου τούτου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤξευρα ὅτι σύ, ὁ πατήρ σου, οὐδέποτε εἰς τὰ ἐπισκεπτήριά σου ἢ εἰς τὴν ὑπογραφήν σου μετεχειρίσθης τί πλέον τοῦ ὀνοματεπωνύμου σου, ἐνόμισα ἀπρεπῆ διαμαρτύρησιν κατὰ τῆς πατρικῆς μετριοφροσύνης τὸ αὐθαδὲς ἐκεῖνο Comte. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν πρῶτην συνάντησιν τοῦ ἔκαμα πλαγίως τὴν παρατήρησιν.

»— Ὁ πατήρ σου ἀμφιβάλλω ἂν εἶδεν αὐτὰ τὰ μπιλιέτα· τῷ εἶπον ἐν τέλει· εἶμαι βέβαιος ὅτι δέν θὰ σοῦ τα ἐπέτρεπεν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

»Ἐδοκίμασε καὶ πάλιν νά περιορισθῇ εἰς τὸ μειδιάμα, ἀλλὰ τὴν ἠνάγκασα νά ὀμιλήσῃ, ἐντόνως μάλιστα καὶ μετ' ἀγερωχίας.

»— Τί ἐνοεῖτε, μοὶ εἶπεν ἀμφισβητεῖτε τὴν ὑπαρξίν τοῦ τίτλου ἢ τὸ ἀρμόζον τῆς χρήσεώς του;

»— Μήπως θέλετε νά με φέρετε εἰς δῆλημνα; Ὁ ἀρχαῖος πατρικὸς φίλος ἔλη-

σμόνησεν ἴσως τὴν Λογικὴν τοῦ Βεκίου, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ πρὸς τον φίλον του καθήκον. Μάλιστα, ἀμφισβητῶ καὶ τὰ δύο!

— Κύριε πρέσβυ, — ἀπήντησεν ὁ Λέων τονίζων τὴν λέξιν, ἐν ᾗ μέχρι τοῦδε με προσηγόρευε: διὰ τοῦ ἐπωνύμου μου — νομίζω ὅτι εἰς κανένα πατρικὸν φίλον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀμφισβητῆ τοὺς τίτλους, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἀντιδικῆσῃ τὰ οἰκογενειακὰ ἀρχεῖα . . .

— Κύριε κόμη, εἶπον καὶ ἐγὼ δυσαρεστηθεῖς ὁ σκοπὸς μου δὲν ἦτο βέβαια νὰ σας δυσαρεστήσω· ἤθελα νὰ σας εἶπω μόνον ὅτι καὶ τὰ ἀρχεῖά σας ἂν ἦνε ὑπὲρ ὕμων, τὸ Ἔθνος σας ὅμως, ἡ ἐποχὴ, αἱ οἰκογενειακὰ παραδόσεις ἐπὶ τέλους, διαμαρτύρονται. Ἕλλην καὶ Κόμησ μετὰ τὴν ἀνάφρῃσιν τοῦ Συντάγματος, μοῦ φαίνεται καὶ τι τραγελαφικόν.

— Ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ ἤμαι διπλωμάτης, διὰ νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ὅτι, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοῦ φαίνεται, εἶνε καὶ τῷ ὄντι πραγματικόν.

— Τόσῃν αὐθάδειαν δὲν περιέμενα, τὸ ὁμολογῶ ἐν ᾗ μέχρι τοῦδε ἠσθάνομην λύπην μόνον, τὴν ἠσθάνομην ἀναβρασμὸν τινα ὀργῆς.

— Κύριε, εἶπον εἰς τὸν Λέοντα· δὲν σας εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἀθαδιάζετε πρόσωπον, πρὸς τὸ ὅποιον μόνον ὑπακοὴν καὶ σεβασμὸν ὀφείλετε . . .

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς τί ἀπήντησεν ἐκεῖνος· εἰζεύρω μόνον ὅτι εἶδον καὶ πάλιν ἀνατέλλον τὸ πανίσχυρόν του μειδιάμα, καὶ ὅτι ταχέως κατηναύσθη. Κατάρθωσεν, οὐκ οἶδά πως, νὰ προλάβῃ τὴν ἐπικειμένην ρῆξιν, καὶ ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν ἐπὶ χαμηλοτέρου τόνου καὶ μετριοπαθεστέρου πνεύματος. Εἶνε τεχνίτης ὁ υἱὸς σου. Ὅταν ἀπεχωρίσθημεν, φίλοι καὶ πάλιν, μ' ἔκαμεν νὰ εἶπω κατ' ἐμαυτὸν καὶ νὰ ἠσυχάσω: « Ἀδυναμία του εἶνε, δὲν πταίει· τὸ ἠδίκησα, τὸ καυμένο τὸ παιδί... » Ἐν τούτοις παρήλθον περί τας δέκα ἡμέρας χωρὶς νὰ τον ἴδω· εἶχε δυσαρεστηθῆ, φαίνεται, ἐκ τῶν παρατηρήσεών μου, καὶ δὲν θὰ ἐπανήρχετο, ἐὰν δὲν τῷ ἔπειπον πρόσκλησιν τινα συνδιαλλακτικὴν διὰ τὸ γέυμα, τὴν ὁποίαν ἔσπευσε νὰ δεχθῆ.

— Πλὴν δὲν ἐδυνήθη νὰ ποφύγῃ ἕως τέλους τὴν ἐπαπειλούμενην ρῆξιν. Ἀτυχῶς, μεταξὺ τῶν γαλλικῶν οἰκογενειῶν, τὰς ὁποίας ἐσύχναζεν ὁ υἱὸς σου, τῇ συστάσει μου, ἦτο καὶ ἡ τοῦ στρατηγοῦ Ch... Ἐχει πολλὰς θυγατέρας, μετὰ τὴν μικρότεραν τῶν ὁποίων, τρελοκάρτισσ πρώτης τάξεως, ὁ Λέων ἐζήτησε νὰ κάμῃ ἔρωτας. Δὲν εἰζεύρω πῶς κατάρθωσεν, ὥστε τὰ θερμά του αἰσθήματα νὰ γίνωσιν ἀμέσως γνωστά· ἡ σκανδαλώδης διαγωγή τοῦ Ἕλληνος κόμητος ἐψιθυρίζετο ἤδη μεταξὺ τῶν οἰκείων τῆς οἰκογενείας, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τέλους ὁ στρατηγὸς Ch... τὸν συνέλαβεν εἰς ἀνοίκειον μετὰ τῆς θυγατρὸς του θέσιν, καὶ τον ἀπέβαλε τῆς οἰκίας του κατησχυμένον. Ἐτρεξε μετὰ τοῦτο εἰς τὴν Πρεσβείαν πλήρης ὀργῆς, καὶ μοι ἔκαμε τὰ πικρότερα παράποννα

διὰ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ νέου, τὸν ὁποῖον τῷ εἶχον συστήσει. Ἄναυδος καὶ ἀδικαιολόγητος ἔστειλα εἰς τὸ Βριστόλ νὰ φέρωσιν τὸν Λέοντα. Μετ' αὐστηρότητος τῷ ἐζήτησα λόγον τῆς διαγωγῆς του, ἦτις τόσῳ μ' ἐξέθετεν. Εὐτυχῶς οὐδὲν μειδιάμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς μορφῆς του, καὶ ἀνεπηρέαστος, ἐδυνήθη νὰ ἐκτιμήσω δέοντως τὴν ἀνήκουστον αὐθαδειάν του. Ἐξετράχυνε τὴν συζήτησιν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε (σοῦ το λέγω εὐλικρινῶς) διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῶ νὰ τῷ στείλω κανὲν κἀθισμα κατὰ κεφαλῆς, ἐζήθηθον, ἀφήσας αὐτὸν μόνον εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἐκτοτε δὲν τον ἐπανείδον εἰς τὴν Πρεσβείαν. Εἰς τὸν περίπατον ἡ ἀλλαχού ἂν συνητώμεθα, ἀντηλλάσσομεν ψυχρόν, τυπικὸν χαιρετισμόν. Ἄλλ' ἂν καὶ εἶχον διακόψει τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις, ἤκουον βραδύτερον ἐν τῷ ἀριστοκρατικῷ κύκλῳ συχνὰς καὶ δηκτικὰς ὁμιλίαις περὶ ἐνὸς Ἕλληνος κόμητος, υἱοῦ τοῦ πρώην ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, κατοικοῦντος εἰς τὸ Βριστόλ, ἐξερχομένου ἐφ' ἀμάξης κεκοσμημένης δι' οἰκοσῆμων, μεθεράποντας ἐν στολῇ, καὶ ἄγοντος τὸν δαπανηρότερον καὶ σκανδαλωδέστερον βίον. « Ἀφεύκτως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἔλεγον, ἡ κατασωτεύει ἀφρόνως κολοσιαίαν περιουσίαν, ἡ κάμνει χρέη, τὰ ὁποία θὰ δυσκολευθῆ νὰ πληρωθῇ· οὕτως ἡ ἄλλως ταχέως θὰ σβεσθῆ ἡ λάμψις του — αὐτὸ πλέον εἶνε ζήτημα χρόνου. » Δὲν θὰ ἔδιδον πίστιν εἰς τὰ θρυλλήματα τοῦ μεγάλου κόσμου, ἐὰν ἐγὼ αὐτὸς δὲν ἀντελαμβανόμην πολλάκις τῆς σκανδαλώδους μεγαλοπρεπειᾶς τοῦ υἱοῦ σου. Εἶδον τὴν πολυτελεῆ ἄμαξαν κεκοσμημένην με θυρεοὺς καὶ ἑλληνικὰς σημαίας, πλουσίως ἐμπεπετασμένην, τὴν ὁποίαν, ὑποθέτω, ἐκράτει ὑπ' ἐνοίκιον ἐπισκευάσας· εἶδον τοὺς μεγάλους θεράποντας ἀμιλλωμένους νὰ ἀναδείξωσι τὸ ἡγεμονικὸν μεγαλεῖον τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος· ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ ἐορτῶν καὶ συμποσίων, εἰς τὸ Βριστόλ καὶ ἄλλου, ὅπου γενναίως ἐχόρηγε ὁ κόμησ Λέων Ρόδιος· μίαν δὲ φορὰν νομίζω, μεταξὺ τῶν γελοιογραφικῶν σατυρικῶν τινος φύλλου, διέκρινα καὶ τὴν μορφήν τοῦ ἀπαραμίλλου υἱοῦ σου. Θὰ σοι ἔγραψον τότε εἰδοποιῶν σε περὶ τῶν διατρεχόντων, ἐὰν δὲν ἀνελογιζόμην ὅτι εἰς ἄλλους ἀπέκειτο τὸ καθήκον τοῦτο, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ συνέστησες βεβαίως δι' ἐπιστολῆς τὸν Λέοντα, ἀφ' οὗ δὲν ἔκαμες τοῦτο πρὸς ἐμέ.

— Δὲν εἰζεύρω νὰ σου γράψω πολλὰς λεπτομερείας τοῦ νέου τούτου καὶ περιλάμπρου βίου τοῦ Λέοντος· ἀλλ' ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, δὲν θὰ ἦσαν διόλου εὐάρεστοι. Ἡ λάμψις του ἐσβέσθη ταχέως, ὡς ἰσχυρίζετο ὁ κόσμος. Ἀπροσδοκίτως εἶδον πρῶταν τινὰ παρ' ἐμοὶ ἓνα τῶν διευθυντῶν τοῦ Ξενοδοχείου Βριστόλ, κρατῶντα δέσμην λογαριασμῶν καὶ ἐν νευρικῇ ταραχῇ διηγούμενον, πῶς ὁ Ἕλλην κόμησ ἐδραπέτευσεν διὰ νυκτός, ἐξαγαγὼν μετὰ δόλου τὴν ἀπκρίκιν του,

καὶ ἀφήσας χρέη 100,000 φράγκων.

— Ἰδοῦ, κύριε, οἱ λογαριασμοὶ διὰ φῶρον καταστηματαρχῶν· μοι εἶπεν ὁ διευθυντής· ὁ κόμησ Ρόδιος εἶχε πίστωσιν ἀπεριόριστον ὑπ' ἐγγύησιν τῆς Πρεσβείας του· ἐκτὸς τοῦ χρέους τῆς τροφῆς καὶ τῆς διαμονῆς του, καὶ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποία κατὰ καιροὺς τοῦ ἐδώσαμεν εἰς μετρητὰ, ἡμεῖς ἐξωφλήσαμεν πρὸ πολλοῦ αὐτοὺς τοὺς λογαριασμοὺς. Ἡ Πρεσβεία ὀφείλει σήμερον 100,000 φράγκα· ἰδοῦ ἡ ἐγγύησις.

— Καὶ μετὰ τῆς δέσμης τῶν λογαριασμῶν, μοι ἔτεινεν ἐν ἐπισκεπτῆριον. Ἄνεγνώρισα ὅτι ἦτο ἰδικόν μου, ἰδιόγραφον ἀρίστον· κάτωθεν εἶχε προστεθῆ διὰ τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν χαρακτῆρος: Ἡ ἑλληνικὴ Πρεσβεία ἐγγράται διὰ τὰ χρέη τοῦ κόμητος Λέοντος Ροδίου· εἰς τὸ πλάγιον ἐφαίνετο ὁ τύπος τῆς σφραγίδος. Ἐμείνα ἐκπληκτος εἰς τὴν θέαν τῆς βδελυρᾶς ἐκείνης πλαστογραφίας. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐν μόνον ἀσύνετον κίνημά μου θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ καταστρέψῃ διὰ παντός τὸν Λέοντα, ἐνεθυμήθη τὸν γηραιὸν πατέρα του, τὸν παλαιὸν μου φίλον, ζῶντα μακρὰν, ἡσυχον περὶ τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀνάξιον καθ' ὀλοκληρίαν τοῦ στίγματος, τὸ ὅποιον θὰ ἐνεκόλαπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἡ δημοσίευσις τοιαύτης ἀτιμίας. . . Κατάρθωσα λοιπὸν νὰ ὑπερικήσω τὰς συγκινήσεις μου καὶ νὰ εἶπω ἐγκαίρως:

— Ναί, ἀναγνωρίζω τὸ χρέος τῆς Πρεσβείας· θὰ σας πληρώσω.

— Ἀκόμη ἀπορεῖ ὁ διευθυντής τοῦ Ξενοδοχείου, πῶς, ἀφ' οὗ ἡ ἐγγύησις ἦτο ἀληθὴς καὶ οὐχὶ πλαστή, ὡς καὶ αὐτὸς εἶχε φρονηθῆ, ὁ Λέων ἠναγκάσθη νὰ δραπέτευσῃ. Ἀλλὰ προ ἐμοῦ ἀπεκαλύφθη τρανῶς καὶ ἡ αἰσχρὰ του διαγωγή καὶ ἡ οἰκτρα τοῦ θέσις· ἐπωφελήθη τῆς μετ' ἐμοῦ σχέσεως, ὅπως τυφλώσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τύχη πιστώσεως· κατάρθωσε δὲ περισσότερα ἴσως τῶν ὄσων ὠνεῖρεύετο, μιμηθεὶς τὴν γραφήν μου, καὶ προσθεὶς κάτωθι τοῦ ἐπισκεπτῆριου μου (καὶ εἶχε πολλὰ ἰδικὰ μου παρ' αὐτῷ) τὰς παντοδυναμίας ἐκείνας λέξεις. Δὲν δύναμαι νὰ μάθω πῶς κατάρθωσε νὰ θέσῃ καὶ τὸν τύπον τῆς σφραγίδος· ἀλλ' εἰς ἄνθρωπον ἀσυνειδήτον, πλὴν τυφλῶς γενόμενον δεκτὸν πανταχοῦ μετ' ἐμπιστοσύνης, τὰ πάντα εἶνε δυνατὰ. Ἡ παροιμία λέγει: Ἐξ ὄνου τὸν . . . Λέοντα.

Ἐπειτα συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΚΛΕΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Δι' ἐν παρενθέσει τιμὰ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν.]
 Pierre Zaccane: « Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », Δραχμαὶ 4 (4,20)
 Maximilien Perrin: « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια » ἢτοι « Ἀπομνημονεῦματα Ἀλικῆς Δὲ-Μερβίλλ », (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)
 Ἰουλλίου Βέρν: « Ἡ Πλωτὴ Ἰβλίας » Δραχ. 1 (1,20)
 Victor: Hugo: « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μετὰ φρασὶς I. Καρασσούσα, (τόμοι 2), Δραχ. 4 (4,30)
 Ἐπίσης πολλά τὰν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.